

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ

« Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ...

Φίλη Ὁρθοδοξία... »

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 641—642

Τμή Φύλλου Δρχ. 2

Ἔτος ΚΖ.

Τηλ. 628.280

20 Μαρτίου 1972 (Π.Ο.Η.)

Γραφεία Κέντρου 32— Ἀθήναι Τ. 147

Ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος εἰς τὴν τελετὴν τῆς Βας Κυριακῆς
τῶν Νηστειῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ

Εορτασμός

Τῆς Κυριακῆς τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ εἰς Θεσσαλονίκην

Στιγμῆς πνευματικῆς ἐξάρσεως καὶ ψυχικῆς τόνωσης ἔζησαν οἱ Θεσσαλονικεῖς καὶ δεκάδες ἄλλων Γηγασίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τῶν γύρω περιοχῶν καὶ πόλεων, οἵτινες παρευρέθησαν εἰς Θεσσαλονίκην τὴν δευτέραν Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν, τὴν ἀφιερωμένην εἰς μνήμην τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, δευτέρου πολιούχου τῶν Θεσσαλονικέων.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἡμέρας ταύτης ἐγένοντο ἀρχιερατικαὶ Θείαι Λειτουργίαι εἰς ὅλους τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τῆς πόλεως.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας καὶ περὶ ὥραν 4ην μ.μ. ἐτελέσθη πανηγυρικὴ ἐόρτιος συγκέντρωσις εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν τοῦ ἐν Ἀγίαις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης. Εἰς τὴν ἐόρτιον ταύτην ἐκδήλωσαν παρευρέθη ὁλόκληρος ἡ Ἱεραρχία τῶν Γ.Ο.Χ., πλείας ἱερέων καὶ πικνύσαντων ἀκροατήριον κατακλύσαν καὶ αὐτὸν τὸν αὐλόγητον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

Ἐν ἀρχῇ, ὡς εἶχεν προγραμματισθῇ, ἐχαίρετι-σεν τὴν Ἱεραρχίαν ὁ ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομος καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐπρολόγισεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ. Αὐξέντιος. Ἀκολούθως τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ Θεολόγος κ. Χατζηγιαννάκης ἀναπτύξας τὸ θέμα: «Ἡ διδασκαλία τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ περὶ τῆς μνηστείας τοῦ Χριστοῦ», ὅστις ἦτο καὶ ὁ κύριος ὁμιλητὴς τῆς ἡμέρας.

Χορὸς ἱεροψαλτῶν ἀπέδωκε ἐπικαίρους ὕμνους κατὰ τὰ ἐνδιάμεσα χρονικὰ διαστήματα.

Τὸ παρατεθὲν τοῦτο πνευματικὸν συμπόσιον ἔλαβεν τέλος μετ' ἐπίλογον τοῦ Σου Ἐπισκόπου Θεσσαλονίκης κ. Χρυσστόμου, ὅστις καὶ ὠργάνωσε τὴν ἐορτήν, ἥτις ἐπεσφραγίσθη διὰ κατανυκτικοῦ Ἑσπεριοῦ.

Κατωτέρω παραθέτομεν τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Ἐπισκόπου Θεσσαλονίκης κ. Χρυσστόμου, τὸν πρόλογον τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου ὡς καὶ περίληψιν τῆς ὁμιλίας τοῦ Θεολόγου κ. Χατζηγιαννάκη.

Ὁ Ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης, κ. Χρυσόστομος ἐν ἀρχῇ εἶπεν:

Χαιρετισμὸς τοῦ Ἀγίου Θεσσαλονίκης

«Δόξα καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τῷ ἀγαθόν».

Τῆς ἀποστολικῆς ταύτης ῥήσεως τὸ νόημα ὡς ἐντολὴν λαβόντες, καθήκον ἱερὸν καὶ ἐπιτακτικὸν ἐθεωρήσαμεν καὶ ἡμεῖς τὴν κατὰ τὸ δυνατόν ἀπόδοσιν τῆς ὀφειλομένης τιμῆς πρὸς τὸν Μέγαν Ἱεράρχην καὶ λαμπρὸν φωστῆρα τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, τὸν κλειστάντα τὸν σεπτὸν θρόνον τῆς Θεοσωστου τῆςδε πόλεως τῶν Θεσσαλονικέων, Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν τὸν θαυμαστὸν λέγομεν Ποιμένα τὸν ἱερομύστην καὶ ἱεροφάντην, οὗτινος τὴν μνήμην ἐντίμως λίαν ἐπιτελεῖ ἐτησίως ἡ κατὰ ἀνατολὰς Ὀρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία κατὰ τὴν παρούσαν Β' Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν.

Τιμῶμεν δὲ ἀξιοχρέως τὴν μνήμην Αὐτοῦ καί, τῆς ὅλης ἐν γένει σεπτῆς χορείας τῶν Θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν τῶν «παγχρύσων στομάτων τοῦ Λόγου», ὡς συνεχισταὶ τῆς ἀνοθεύτου καὶ ἀκριβοῦς παραδόσεως τούτων κατὰ τὴν Ἀποστολικὴν καὶ Πατερικὴν παραγγελίαν.

Γεραίρομεν τὸν κλεινὸν Ἱεράρχην, ὅστις ἐγένετο τὸ στήριγμα τῆς Ἐκκλησίας εἰς ἐποχὴν κλυδωνισμοῦ αὐτῆς· τὴν καλλονὴν τῶν μοναστῶν, τῶν Θεολόγων τὸν ὑπέρμαχον ἀπροσμάχητον, τὸν κήρυκα τῆς χάριτος καὶ τῆς πόλεως ἡμῶν τὸ καύχημα, κατὰ τὴν ὑμνολογίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἐξαριθμοῦντες τὰς ἀρετὰς τοῦ ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ γιγαντιαῖον ὀρθόδοξον φρόνημα Αὐτοῦ ἵνα ἐκ τῆς ἁγίας βιωτῆς καὶ τῶν σοφῶν διδαχῶν καὶ παρανέσεών του, παραδειγματισθῶμεν καὶ εὐθυδρομήσωμεν οἱ πάντες εἰς ὁρθότητα πίστεως καὶ βίου τελειότητα.

Εἶναι δὲ λίαν ὠφέλιμα τοιαῦται ἐορταὶ καὶ μεγίστοι Ἁγίων εἰς τὴν παρούσαν ἐποχὴν καθ' ἣν ἀπεμπολεῖται ὀνοικτιρισμὸς ὁ ἀτίμητος Θησαυρὸς τῆς φιλάτης Ὀρθοδοξίας.

Ἐν ἐγκαρδίᾳ καὶ μεγίστῃ ὀφεινὴ εὐχαριστίᾳ δοξαζόμεν τὸ παννιπέρτατον καὶ εὐλογητὸν ὄνομα τοῦ μεγαλοδώρου Θεοῦ ἡμῶν τοῦ καταξιώσαντος ἡμᾶς σήμερον συνελθεῖν ἐπὶ τὸ αὐτὸ εἰς ἐκπλήρωσιν τοιοῦτου χοροῦ, ἐπαίνου καὶ τιμῆς ἐπιβαλλομένης πρὸς τὸν Μέγαν Ἱεράρχην Γρηγόριον καὶ ἄλλον πολιοῦχον ἡμῶν, ποδηγέτην δὲ καὶ χειραγωγὸν ἀσφαλῆ πρὸς πίστιν εὐσεβῆ καὶ τὴν κατὰ Χριστὸν ἐνάρετον πολιτείαν.

Ἐν πολλῇ δὲ χαρᾷ καὶ ψυχικῇ εὐφροσύνῃ χαιρετίζομεν σήμερον τὴν τιμητικὴν παρουσίαν τῆς Ἱεραρχίας ἡμῶν Συνόδου εἰς Θεσσαλονίκην ἐν τῇ ἐορτῇ ταύτῃ ἐκδηλώσει, προσφωνοῦντες Αὐτῇ τό, «ὡς εὖ

παρέσχητε ἀδελφοί τίμιοι, ἡγήτορες τοῦ ἱεροῦ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγώνος.

Διαβεβαιούμεν δὲ Μακαριώτατε ἅγιε Πρόεδρος καὶ Σεβασμιώτατοι ἅγιοι ἀδελφοί, ὅτι ἡ παρουσία Ὑμῶν ἐνταῦθα σήμερον προσιδιάζουσιν αἴγλην καὶ λαμπρότητα ἀποδίδουσα εἰς τὴν ἐορτὴν ὁμοῦ μετὰ τῶν κατὰ τὴν προΐαν γενομένων Ἀρχιερατικῶν λειτουργιῶν ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς ἱεροῖς ναοῖς τῆς πόλεως, εὐφραίνει Αὐτὸν τοῦτον τὸν ἐγκοιμαζόμενον Ἅγιον.

Ἡ οὕτω δὲ προσγενομένη ἰφ' Ὑμῶν τιμὴ, διαβαίνει ὥς εἴπωμεν ἐπὶ τὸν ἐορταζόμενον Ἅγιον ἐν οὐρανοῖς παρ' οὗ καὶ ἡ εὐλογία πλουσίως καταπέμπεται Ὑμῖν.

Ὁμολογοῦμεν εὐγνωμοσύνην καὶ ὀφειλὴν ἐν Χριστῷ ἐπὶ τῷ Θεαρέστῳ τούτῳ συνεορτασμῷ.

Χαιρετίζομεν ὡσαύτως καὶ πάντας τοὺς ἐκλεκτοὺς κληρικοὺς ἡμῶν καὶ τοὺς ἐντίμους λαϊκοὺς τοὺς ἐγγύς καὶ μακρὰν ἐλθόντας, μετ' ἐξαιρέτου τιμῆς καὶ ἀγάπης, πατρικῶς εὐλογοῦντες καὶ ἐγκαρδίως ἐπενυχόμενοι αὐτοῖς πλουσίαν παρὰ Θεοῦ τὴν ἀντιμισθίαν καὶ τὴν τοῦ Ἁγίου προσθείαν συμπαροδεύουσαν ἕως ἐσχάτης βίου.

Τῷ δὲ Πατρὶ τῶν Φώτων, Σοφῷ Θεῷ αἰνός, δόξα, κράτος, τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος λαβὼν ἐν συνεχείᾳ τὸν λόγον εἶπεν:

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ συνήγαγεν ἡμᾶς σήμερον εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον χώρον πρὸς πνευματικὴν οἰκοδομήν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Β' Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν καθ' ἣν χαρισμένως ἐορτάζεται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἡ μνήμη τοῦ μεγίστου προμάχου τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ.

Ἡ ἡμετέρα φωνὴ εἶναι ἀσθενὴς καὶ οἱ λόγοι πενιχροὶ διὰ τὰ ἐκφράσσειν τὸ μέγεθος τῆς συγκινήσεως καὶ τῆς πνευματικῆς χαρᾶς, αἱ ὁποῖαι διακατέχουν τὴν ψυχὴν ἡμῶν, διότι μετὰ παρέλευσιν ἀκριβῶς ἑνὸς ἔτους συνήλθομεν ἐπὶ τὸ αὐτὸ πρὸς ὠφέλειαν ψυχικὴν.

Κατὰ τὰς κοινὰς καὶ χαλεπὰς ἡμέρας, ὥς διέρχεται ἡ ἡμετέρα μαρτυρικὴ καὶ ἀείποτε διωκομένη Ἐκκλησία ἐπιτακτικὴ καὶ ἀδήριτος προβάλλει ἡ ἀνάγκη τῆς συχνῆς πνευματικῆς ἐπαφῆς καὶ ἐπικοινωνίας Ποιμένων καὶ ποιμανομένων.

Χρειαζέται συντονισμὸς τῶν προσπαθειῶν καὶ ἐνεργειῶν ἡμῶν καὶ δραστηριότης πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ἱερῶν σκοπῶν, οὓς ἐπιδιώκει νὰ πραγματώσῃ ὁ ἱερὸς ἡμῶν ἀγών.

Ἡ πανάσπιλος Ὁρθοδοξία βάλλεται πανταχόθεν. Οἱ πολέμοι αὐτῆς ἔχουν πολλαπλασιασθῇ ὅσον ποτὲ ἄλλοτε. Αἱ ποικίλαι αἰρέσεις καὶ δὴ ὁ εἰδεχθῆς Οἰκουμενισμὸς ἀγωνίζονται νὰ τὴν ἀφανίσουν ἀπὸ τὸ

πρόσωπον τῆς γῆς. Οἱ προβατόσχημοι λύκοι ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐνώσεως μετέρχονται πᾶν μέσον καὶ ἐπιτηδεύονται πάντα τρόπον διὰ νὰ κατασφραγίσουν τὸ γόητρον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Εἶναι τοσοῦτον φοβεροὶ καὶ ἐπικίνδυνοι οἱ ἀπαίσιοι Οἰκουμενισταὶ ὅσον δὲν εἶναι πάντες οἱ ἄλλοι αἰρετικοὶ ὁμοῦ. Δὲν ἔχουν δὲ συμπαρασύρει εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν μόνον τοὺς ἀφελεῖς καὶ ἀγνοοῦντας ἀλλὰ καὶ πολλοὺς φρεῖ! ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν καὶ τῶν τέως ἀγωνιστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας. Τί λοιπὸν ἐπιβάλλεται νὰ πράξωμεν ἡμεῖς κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀγίας καὶ ἀκοιμηνούσης ἡμῶν πίστεως; ἐπιβάλλεται ἀγὼν καὶ συνένωσις ἀπασῶν τῶν δυνάμεων ἡμῶν πρὸς σθεναράν καὶ γενναίαν ἀμυνὰν καὶ ἀντιμετώπισιν τοῦτον.

Δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ κατ' ἰδίαν θερμὴ καὶ ἀδιάλειπτος προσευχὴ. Αἰταιεῖται ἐκτὸς ταύτης καὶ διαφώτισις τῶν ἐσκοτισμένων καὶ ἀφίστησις τῶν ἐν ἀγνοίᾳ ὄντων Χριστιανῶν. Κηρύγματα, ὁμιλίαι, λόγοι καὶ δημοσιεύσεις εἰς Χριστιανικὰ περιοδικὰ προβάλλουν ὥς ἀναγκαῖα ὄπλα κατὰ τῆς δεινῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἥτις ὁσημέραι ἐξαπλοῦται ἐπικινδύνως πρὸς λύτην τῶν Ὁρθοδόξων.

Οἱ Οἰκουμενισταὶ Κληρικοὶ τε καὶ λαϊκοὶ συνεδριάζουν διοργανῶνουν συμβούλια, διασκεύεις καὶ συμπόσια ἀγάπης. Διασαλπίζουν ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος τὰς Οἰκουμενιστικὰς τῶν ἀτόμους, ἐκδίδουν βιβλία περὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, δημοσιεύουν εἰς τὸν Τόπον καὶ εἰς περιοδικὰ. Κινοῦνται πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν προκειμένου νὰ ποιήσουν ἔστω καὶ ἓνα προσήλυτον». Ἐργάζονται πυρετωδῶς καὶ ἀόκνως πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν δολίων καὶ καταχθονίων σχεδίων τῶν.

Ἡμεῖς ὡς Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ τί πράττομεν; καθευδομεν καὶ ἐφρονυχάζομεν.

Ποῦ οἱ μαχηταί, ποῦ οἱ ἀγωνισταί; ποῦ οἱ ὑπερασπισταὶ τῆς ἀληθείας; ποῦ τὰ στόματα τοῦ Λόγου; ποῦ οἱ Μάρχοι οἱ Εὐγενικοί, οἱ Φώτιοι, οἱ Νικόδημοι; ἀρκοῦμεθα πάντες εἰς ἓνα Χριστιανισμὸν καὶ εἰς μίαν Ὁρθοδοξίαν, τὰ ὁποῖα ἀφοροῦν μόνον τὴν σωτηρίαν τῆς ἡμετέρας ψυχῆς. Καὶ διὰ τοὺς ἄλλους; τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς μακρὰν;

Ἀδιαφοροῦμεν καὶ ἐπιδεικνύομεν μίαν ἀσύγνωστον καὶ ὅλως ἔνοχον νοχέλειαν καὶ ραθυμίαν. Τί αἱ περιστάσεις ἀπαιτοῦν ἐξ ἡμῶν; αἱ σημεριναὶ ἀντίξοοι καὶ δύσκολοι διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν περιστάσεις; ἀπαιτοῦν διάθεσιν ἀγωνιστικὴν, φρόνημα μαχητικόν, προσπάθειαν διηνεκὴ ὑπὲρ διαφωτίσεως τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν.

1. Ὑπάρχουν Χριστιανοὶ δυστυχῶς, οἱ ὁποῖοι δὲν γνωρίζουν τί ἐστὶν Ὁρθοδοξία, τί Παπισμὸς, τί αἰρέσεις.

2. Ὑπάρχουν Χριστιανοί, οἵτινες ἀκούουν τὰ φιλενωτικὰ κηρύγματα καὶ συγκινοῦνται εἰς τὸ ἑπαικρον, διότι ἀγνοοῦν τί ἐστὶ ὁ πατροσταρότος θη-

σαυρός ὁ καλούμενος Ὁρθόδοξια, Λόγιμα, Ἱεροὶ Κανόνες, σεπτὰ παραδόσεις. Ὑπάρχουν χριστιανοὶ προτιμῶντες τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἑνοσιν ὑπὲρ τὴν Ἀλήθειαν, διότι δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἔχουν σαφῆ καὶ ἀκριβῆ γνώσιν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀγάπης. Καὶ ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι ἐνόχως σιωποῦμεν καὶ κρατοῦμεν τὴν Ἀλήθειαν μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν μας, ἐνῷ ὁ ἡμέτερος ἀδελφὸς κινδυνεύει νὰ ἀπολεσθῇ ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνοίας, τῆς πλάνης, τῆς κακοδοξίας, τῆς αἰρέσεως.

Πάντες οἱ Ὁρθόδοξοι ἔχομεν χρέος ἱερὸν νὰ προβάλλωμεν πάντοτε τὴν Ἀγίαν Ὁρθόδοξίαν.

Εἰς πᾶσαν προᾶξιν, λόγον καὶ ἐκδηλώσιν ἡμῶν εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ὁμολογῶμεν τὴν πίστιν ἡμῶν καὶ νὰ διακηρύττωμεν τὸ «πανακρόατον καὶ ἀφθίτον» κάλλος τῆς φιλάτης εἰς ἡμᾶς Ὁρθόδοξίας, ἥτις μόνη σώζει, ἐνῷ ἡ αἵρεσις κολάζει καὶ ζωοῖται τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὸν Θεόν.

Λέν πρέπει ποτὲ ἡ γλῶσσα ἡμῶν νὰ παύῃ νὰ λαλῇ πρὸς τοὺς ἄλλους: «γνώθι τὴν Ὁρθόδοξίαν», «ἔως οὗ πάντες κατὰ τὴν γραφικὴν ρῆσιν γίνωμεν διδακτοὶ Θεοῦ».

Ἄς κηρύττωμεν Ὁρθόδοξίαν ἐν λόγοις καὶ ἔργοις. Οἰοσδήποτε δὲν ἔχει τὸ χάρισμα τοῦ λόγου διὰ νὰ ὁμιλήσῃ καὶ κηρύξῃ, δίνεται ὅμως νὰ ἔχη τὸ χάρισμα τῆς ἀγίας ἐν Χριστῷ ζωῆς, τὰ ὁρθόδοξα βιώματα, τὴν ἐνάρετον βιοτήν, ἅτινα διδάσκουν περισσότερον ἀπὸ τοὺς λόγους καὶ τὰς διδασκὰς. Καίρω χαρὰν μεγίστην καὶ ἀγάλλομαι διότι εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον Ναὸν κηρύττεται ὁ θεῖος λόγος «ὁ τομώτερος ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν δίστοιμος» κατὰ Παῦλον.

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ «ἄρτος τῶν ἀγγέλων, ὃ ψυχὰι τρέφονται Θεὸν πεινώσαι» κατὰ τὸν Ἄγ. Γρηγόριον τὸν Θεολόγον, διὰ τοῦτο καὶ εἶναι ἀπαραίτητος διὰ πᾶσαν ψυχὴν. Οἱ κηρύττοντες ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦτον ἱεροκήρυκας καὶ ὁμιλεῖται θὰ ἔχουν μέγαν μισθὸν ἀπὸ τὸν Θεόν, διότι προσφέρουν τροφὴν πνευματικὴν εἰς τὰς Θεὸν πεινώσας ψυχὰς, τροφὴν, ἥτις ἐνισχύει, στηρίζει, οἰκοδομεῖ, παραμυθεῖ, τόνειν καὶ ἀναγεννᾷ αὐτάς.

Ὡς Ποιμένες καὶ Ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μετ' ἀγάπης συνιστῶμεν εἰς μὲν τοὺς κήρυκας τοῦ Θεοῦ οὐδέποτε νὰ ἀμελοῦν ἀλλὰ συνεχῶς νὰ παροῦν τὰ νήματα τὰ σωτήρια εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ὁρθόδοξων πρὸς σωτηρίαν αὐτῶν, εἰς δὲ τοὺς λαοαγᾶς τοῦ Θεοῦ λόγον νὰ γίνονται καὶ ποιηταὶ αὐτοῦ, διότι κατὰ τὸν θεοσεύμενον Παῦλον: «οὗ γὰρ οἱ ἀκροαταὶ τοῦ Νόμου δίκαιοι παρὰ τῷ Θεῷ, ἀλλ' οἱ ποιηταὶ τοῦ Νόμου δικαιοθίσκονται». **Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπήτα.**

Ὁ σήμερον ὑπὸ τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἑορτασίας ἐορταζόμενος Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ἵνα εἰπω δύο λέξεις καὶ περὶ τοῦ γίγαντος τούτου τῆς Ὁρθόδοξίας, ἠγάλλωσεν τὸν βίον αὐτοῦ διὰ νὰ καθάρῃ ἑαυτὸν καὶ νὰ γίνῃ Ναὸς Θεοῦ καὶ κατοικη-

τήριον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀφ' ἐνὸς καὶ διὰ νὰ στηρίξῃ καὶ ὁδηγήσῃ καὶ ἄλλας ψυχὰς εἰς νομὰς σωτηρίας ἀφ' ἑτέρου.

Τοῦτον ἂς ἔχομεν ὡς Πρότυπον εἰς τὸν βίον ἡμῶν, πρότυπον ἀρετῆς, ἀγιότητος καὶ βίου ἀποστολικοῦ ἀνυποθέτου εἰς ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς ὁρθῆς καὶ ἀγίας τῶν Πατέρων ἡμῶν πίστεως.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἀποτελεῖ μίαν ἐκ τῶν φαινοτέρων καὶ ὑπεροχοτέρων φυσιογνωμιῶν τοῦ Ἀγιολογίου τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, ἐν ἀνώταται μὲν πρώτου μεγέθους, ἐν ἀκατάβλητον μαχητὴν τῆς Ὁρθόδοξίας καὶ χαλκέντερον Θεολόγον καὶ συγγραφεὰ ἐκ τῶν ὀλίγων, οὓς ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία.

Ἄς παρακαλέσωμεν Τοῦτον, νὰ προσβέῃ τῷ Κυρίῳ ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως ἀξιωθῇ καὶ ἡμᾶς νὰ ζήσωμεν ὁσῶς καὶ θεαρέστως ἐν τῷ νῦν αἰῶνι ἀγωνιζόμενοι ἄχρι θανάτου ὑπὲρ τῆς ἀγίας ἡμῶν πίστεως, ὑπὲρ ἧς ποταμοὶ αἱμάτων ἐχύθησαν πρὸς κληρονομίαν τῶν ἀφθάρτων ἐκείνων ἀγαθῶν, ἃ ὁ Κύριος ἡτοίμασεν πᾶσι τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν. Γένοιτο!

Ὁ Θεολόγος κ. Χατζηγιαννάκης ἐτόνισεν περιληπτικῶς τὰ ἑξῆς:

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης προσεπάθησε νὰ καλλιεργήσῃ πνευματικῶς τὸ ποιμνίον του καὶ ἀνέπτυξε πολλὰς ἀπὸ τὰς θεμελιώδεις ἀληθείας τῆς πίστεώς μας. Εἰς τὰς ὁμιλίας του συχνὰ κἀμινει λόγον περὶ τῆς μιμήσεως τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπὸ τῶν πιστῶν. Τὴν διδασκαλίαν ταύτην θὰ ἴδωμεν εἰς τρεῖς κυρίως παραγράφους.

1. Ἡ διδασκαλία περὶ τῆς μιμήσεως τῆς ταπεινώσεως τοῦ Κυρίου.
2. Ἡ διδασκαλία περὶ τῆς μιμήσεως τῆς ὑπακοῆς τοῦ Χριστοῦ, καὶ
3. Ἡ διδασκαλία περὶ τῆς μιμήσεως τῆς ἄρσεως τοῦ σταυροῦ τοῦ Κυρίου.

Πρὸ τῆς ἀνεκτίξεως τῶν τριῶν ἀνωτέρων παραγράφων, ἐτονίσθη ὑπὸ τοῦ ὁμιλητοῦ, ὅτι ἡ πρὸ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ πατερικὴ διδασκαλία βασίζομένη ἐπὶ τῆς Ἀγίας Γραφῆς ἐτόνισε πολλάκις τὴν ἀνάγκην τῆς προσπαθείας ὑπὸ τῶν πιστῶν τῆς μιμήσεως τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου. Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὁ ἄνθρωπος τοῦ τελικοῦ σκοποῦ του, τῆς ἐνώσεώς του μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς θεώσεώς του, ἀρτεῖ νὰ μιμηθῇ τὴν ζωὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μιμώμενος δὲ ὁ Χριστιανὸς τὴν ζωὴν τοῦ Κυρίου ὁδηγεῖται πρὸς τὸν ἀρχικὸν σκοπὸν τῆς δημιουργίας του.

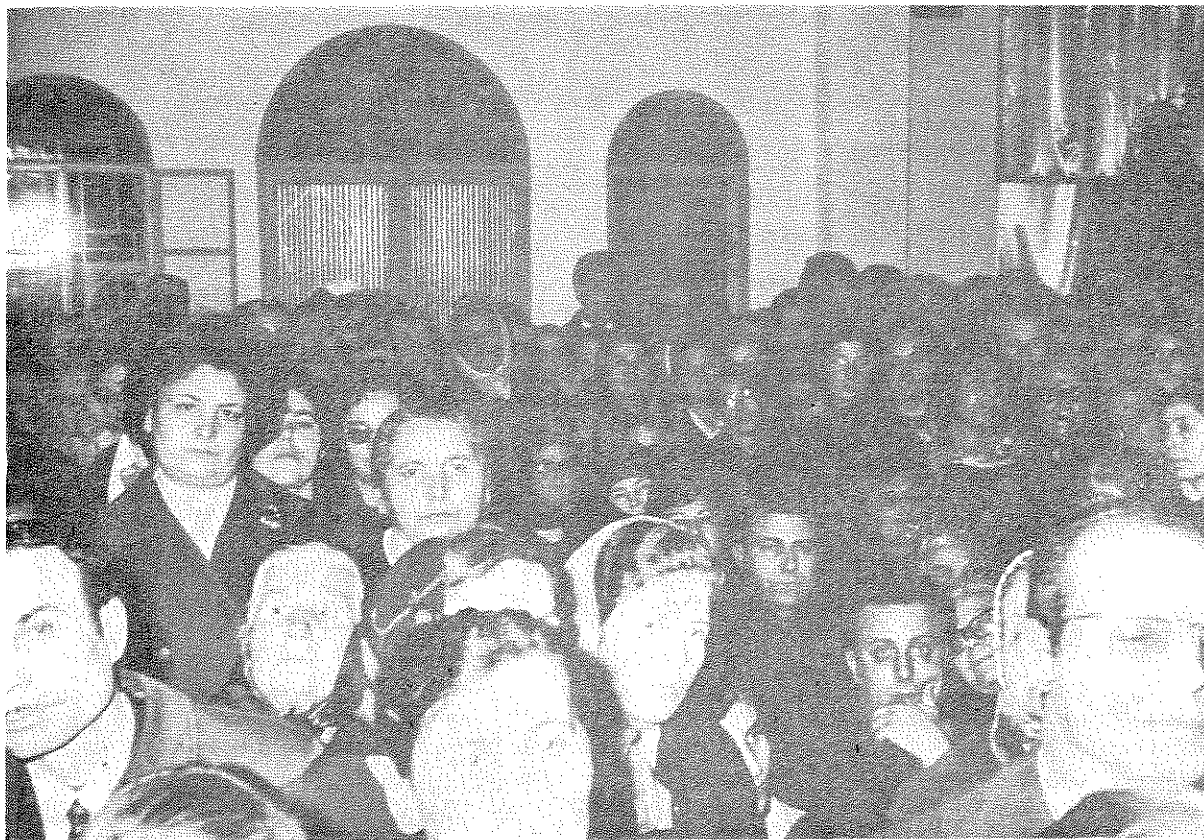
Εἰς πολλὰς τῶν ὁμιλιῶν ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς τονίζει πρὸς τοὺς πεπαικέντες ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ Κυρίου προβάλλεται πρὸς μίμησιν ὡς πρότυπον. Ὁ ναυαγὴς χαρακτηρητικῶς εἰς τὴν 21ην ὁμιλίαν του ὁ Ἅγιος Πατήρ: «Ὁ γὰρ γέγονε, δι' ἡμᾶς γέγονεν ὁ Κύριος, ἀγέννητός τε καὶ ἄκτιστος ὢν κατὰ τὴν οἰ-

κείαν θεότητα· και ὃν ἔζησεν βίον, δι' ἡμᾶς ἔζησε, τρίτον ἡμῶν ὑποδεικνύς τὴν πρὸς τὴν ὄντως ζωὴν ἐπανάγκασαν· και ὅπερ ἔπαθε τῇ σαρκί, δι' ἡμᾶς ἔπαθε, τὰ ἡμῶν ἐξιόντως πάθη, και διὰ τὰς ἡμετέρας ἁμαρτίας ἔχθη εἰς θάνατον, και δι' ἡμᾶς ἀνέστη και ἀνελήφθη, προσκοινοῦν ἡμῶν τὴν εἰς ἀπείρους αἰῶνας ἀνάστασιν και ἀνάληψιν· πάντες γάρ οἱ κληρονόμοι τῆς ζωῆς ταύτης μισθύντα ὁ καθόσον ἐστί, τὴν πολιτείαν τῆς ἐπὶ γῆς οἰκονομίας αὐτοῦ». Καὶ εἰς τὴν 24ην ὁμιλίαν τοῦ ὁ Ἁγίου Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς παρουσιάζει τὸν Κύριον εὐρισκόμενον ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλοσύνης τοῦ Θεοῦ Πατρὸς και καλοῦντα ἐκεῖθεν τοὺς χριστιανοὺς ὅπως μιμηθῶν τὴν ἐπὶ γῆς ζωὴν του: «Αὐτὸς δέ — ὁ Χριστὸς δηλαδὴ — καθήμενος ἐν ὑψηλοῖς ἐκεῖ, ὡς περ θεῶς πρὸς ἡμᾶς ἐκεῖθεν· εἰ τις θέλει παραστῆναι τῇ δόξῃ ταύτῃ και μέτοχος γενέσθαι τῆς τῶν οὐρανῶν βασιλείας και υἱὸς κληθῆναι Θεοῦ και ζωὴν εὐρεῖν αἰώνιον, ... ἀκούτω τῶν ἑμῶν προσταγμάτων και μιμνήσθω πρὸς δύνανμιν τὴν ἐμὴν πολιτείαν και πολιτευέσθω καθάπερ ἐπὶ γῆς ἐγὼ σαρκὸς ἐλθὼν και ἐποίησα και ἐδίδαξα, σωτηρίους θεῖς νόμους και ὑπόδειγμα προθεῖς ἑμαυτόν».

1. Ἡ διδασκαλία περὶ τῆς μιμήσεως τῆς ταπεινώσεως τοῦ Κυρίου.

Ὁ Κύριος εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλίαν τοῦ και εἰς τὸν πρῶτον μακαρισμὸν τονίζει τὴν ἀνάγκην τῆς ταπεινώσεως διὰ τὴν κληρονομίαν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. «Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. ε', 3). Ὁ δὲ Ἀπόστολος Παῦλος πολλάκις εἰς τὰς ἐπιστολάς του προβάλλει εἰς τοὺς πιστοὺς ὡς ὑπόδειγμα πρὸς μίμησιν τὴν ταπεινώσιν — τὴν κένωσιν — τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Τοῦτο φρονεῖσθω ἐν ὑμῖν ὁ και ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων οὐκ ἄρπαξεν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβὼν, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος, και σχήματι εὑρεθείς ὡς ἄνθρωπος ἐταπεινώσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπὸ χροὸς μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ...» (Φιλιπ. β' 5-8).

Κατὰ τὸν Ἁγίον Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν «γένεονε τοίνυν ὁ τοῦ Θεοῦ Υἱὸς ἄνθρωπος, ἵνα δείξῃ εἰς οἷον ὅπως ἡμᾶς ἀνάξει... ἵνα ὑπόδειγμα γένηται ἡμῶν ταπεινώσεως, ἣν ἡ σὰρξ ἔχει και τὸ πάθος, και φάρμακον θεραπευτικὸν τῆς υπερηφανείας» (ὁ-

Ἐν τμήμα τοῦ πυκνοτάτου ἀκροατηρίου εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου - Θεσσαλονίκης.

μιλία 16η). Μήπως όμως όλη ή ζωή του Κυρίου από της γεννήσεώς του εις τό σπλήαιον της Βηθλεέμ μέχρι του σταυρικού του θανάτου έν μέσφ δύο ληστοών δέν ήτο ένα υπόδειγμα και ένα κήρυγμα ταπεινώσεως; Πολύ επιτυχώς μάς τονίζει εις την 20ήν όμιλίαν του «περί ταπεινοφροσύνης» ό Μέγας Βασίλειος την άνωτέρω αλήθειαν: «Πάντα γάρ δή πρός ταπεινοφροσύνην παιδεύοντα τά του Κυρίου ευρίσκομεν. Βρέφος ών, εύθς έν σπλήαιφ και ούδδ επί κλίνης, αλλά επί φάτης· έν οίκφ τέκτονος και μητρος πεινυχράς, ύπατασόμενος τή μητρί και τφ ταύτης μνηστήρι· διδασκόμενος, άκούων ών ούκ έδειτο, έπερωτών δέ όμως, και διά της έρωτησεως επί τη σοφία θαυμαζόμενος· ύπατασόμενος· Ιωάννη, και βάπτισμα παρά του δούλου δεχόμενος ό Δεσπότης· ούδενί των έπακισταμένων άνωσταμένος, ούδδ την άφατον έξουσίαν, ήν είχεν έπανατεινόμενος, άλλ· ως δυνατωτέρως ύποχωρών, και τή προσκαίρφ έξουσίη τό κατ' αυτήν ίσχυρόν επιτρέπων· επί των άρχιερέων ιστάμενος έν σχήματι δικαζόμενου, ήγεμόνι προσαγόμενος και κρίσιν ύποφέρων, και παρόν έλέγγχειν τοίς συκοφαντούντας, σιωπή φέρων τάς συκοφαντίας· έμπτυόμενος υπό δούλων και παιδαρίων εύτελεσάτων, θανάτφ πυραυδιόμενος, και θανάτφ τφ παρά ανθρώποις αίσιχίστφ. Ούτω τον άνθρωπον διεξηλήθε πάντα τά από γενέσεως εις τέλος. Και μετά τσαούτην ταπεινοφροσύνην ύπερον την δόξαν εκφαίνει, συνδοξάζων έαυτφ τοίς συναδοξήσαντας».

Είς την 22αν όμιλίαν του ό "Άγιος Γρηγόριος ό Παλαμάς, εξ άφορμής του γεγονότος της 'Αναλήψεως του Κυρίου, τονίζει ότι «διά ταπεινώσεως και άδοξίας», επέτυχεν ό Χριστός νά ανέλθη εις τό ούράνιον ύψος. Και έν συνεχεία έρωτά. 'Εάν ό Θεός υπερύψωτε τον Χριστόν του, έπειδή έταπεινώθη, ήτιμάσθη, έπειράσθη και ύπέμεινε τον σταυρικόν θάνατον, πώς θα δοξάση και θα ανυψώση ήμάς τοίς ανθρώπους, εάν δέν ταπεινωθόμεν και δέν επιδειξώμεν φιλαλληλίαν, ύπομονήν και αυταπάργνην;

2. Η διδασκαλία περί της μιμήσεως της ύπακοής του Χριστού.

Ο 'Απόστολος Παύλος γράφων προς τοίς Φιλιππησίους λέγει διά τον Κυριον ήμών 'Ιησοΰν Χριστόν ότι «έταπεινώσεν έαυτόν γενόμενος ύπήςκοος μέχρι θανάτου, θανάτφ δέ σταυρού» (β' 8). Κατά συνέπειαν ή ταπεινώσις του Κυρίου συνδέεται μετά της ύπακοής αυτού προς τον ούράνιον Πατέρα. Ο πρώτος 'Αδάμ παρήκουσεν. Διά της παρακοής του ώδηγήθη εις τον θάνατον ελόκληρον τό ανθρώπινον γένος. Ο δεύτερος 'Αδάμ, ό εξ ούρανού καταβάς Κύριος, διά της μέχρι θανάτου σταυρικού ύπακοής του ανέθίκεν τό ανθρώπινον γένος εις τό ύψος εκ του οποίου εξέπεσεν. Τήν αλήθειαν αυτήν τονίζει εις πολλάς του όμιλίας ό "Άγιος Γρηγόριος ό Παλαμάς, όπως εις τάς 5ην, 16ην, 52αν και άλλας.

Μιμούμενος λοιπόν ό πιστός την ύπακοήν του Κυρίου ήμών 'Ιησοΰ Χριστού, όφείλει νά υπακούη

και αυτός εις τάς έντολάς του Κυρίου και νά βαδίξή τήν όδόν την οποίαν Αυτός και τό νέφος των άγίων και μαρτύρων της 'Εκκλησίας εβάδισαν. "Ας προσέξωμεν ιδιαιτέρως όσαι εξ ήμών θέλωμεν όχι μόνον νά λεγόμεθα, αλλά και νά είμεθα Γνήσιοι 'Ορθόδοξοι Χριστιανοί. Η ζωή ήμών πρέπει νά είναι ζωή πλήρους ύπακοής, άπολύτου και μέχρι θανάτου ύπακοής, εις τό θέλημα του Κυρίου. Μόνον τότε μιμούμεθα την ζωήν του Κυρίου.

3. Η διδασκαλία περί της μιμήσεως της άρσεως του σταυρού του Κυρίου.

Ο μιμούμενος τον Χριστόν όφείλει νά σηκώση τον σταυρόν αυτόν. Ο ίδιος ό Κύριος έτόνισεν: «όστις ου βαστάζει τον σταυρόν έαυτού και έρχεται όπισθί μου, ου δύναται είναι μου μαθητής» (Λουκ. ιδ' 27). Ο πιστός αίρει τον σταυρόν του Κυρίου διά του μαρτυρίου. Ο Χριστιανός έχει υποχρέωσιν, εάν θέλη νά είναι πράγματι μιμητής του Κυρίου, νά προσφέρη και αυτήν την ζωήν του χάριν της όρθοδοξου πίστεως του.

Ο άρχηγός της πίστεώς μας προείπεν ότι οι γνήσιοι μαθηταί του θα διωχθούν (Λουκ. κα', 12, 'Ιωάν. ιε', 20 κ.ά.). Και επανέλαβεν ό μέγας των έθνών 'Απόστολος Παύλος: «και πάντες οι θέλοντες εύσεβώς ζήν έν Χριστφ 'Ιησοΰ διωχθήσονται» (Β' Τιμ. γ', 12).

Η μαρτυρική 'Εκκλησία των Γνησίων 'Ορθόδοξων Χριστιανών (Γ.Ο.Χ.) 'Ελλάδας έγνωρίσεν από του έτους 1924 περιόδους διωγμών. Πολλά των μελών της, μεταξύ των οποίων και μίρικοι εξ ήμών, έξωρίσθησαν, έφυλακίσθησαν και έδαπανίσθησαν. Παρέμειναν όμως σταθεροί και άμετακίνητοι εις την πίστιν και εις την παράδοσιν της 'Εκκλησίας. Χάριν της 'Ορθοδοξίας έσώσωσαν τον σταυρόν του Κυρίου, σταυρόν ποινών διωγμών και βασάνων, επαναλαμβάνοντας τό τροπάριον των μαρτύρων της πίστεως: «Χοροί μαρτύρων άντέστησαν τοίς τυράννοις λέγοντας· ήμείς σφρατεσόμεθα τφ βασιλεί των δυνάμεων· ει και πυρί και θαπάνος αναλώσγητε ήμάς, ούκ άρνούμεθα της Τριάδος την δύναμιν». Είθε ό Κύριος νά μη επιτρέψη νέαν δοκιμασίαν. Τά σημεία όμως των καιρών και ή βασιλεία του 'Αντιχρίστου μέ πρόδρομον τον Οίκομενισμόν, ίσως είναι προάγγελος νέας αναταραχής του μικρού πορνίου του Κυρίου. Ημείς ως έχομεν «τάς σφύρας περιεζωσμένας και τοίς λύχνους καιομένους» (Λουκ. ιδ', 35), ως είμεθα δηλαδή άγρυπνοι και προσεκτικοί και έτοιμοι και ως γίνη πίστις μας ή όμολογία τοΰ 'Ιωσήφ Βρευννίου: «Ούκ άρνησόμεθά Σε φίλη 'Ορθοδοξία, ου φευσόμεθά Σε πατροπαράδοτον σέβας. 'Εν Σοί έγεννήθημεν, έν Σοί ζώμεν, έν Σοί κοιμηθήσόμεθα· ει δέ καιρός καλέσει και μυριάκις ύπέρ Σου τεθνηξόμεθα». Τήν ύπόσχεσιν αυτήν ως την προσέξωμεν ιδιαιτέρως οι νεώτεροι και όταν τό καλέσει ό καιρός, μιμούμενοι τοίς μεγαλυτέροις, οι όποιοι «εβάστασαν τον κόπον όλης της ήμέρας» νά κρα-

τήσωμεν ύψηλὰ τὴν σημαίαν καὶ νὰ συνεχίσωμεν τὸν ἀγῶνα τὸν ἱερὸν καὶ ἁγιον, τὸν ὑπὲρ τῆς ἁγίας Ὁρθοδοξίας ἀγῶνα.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, πρέπει νὰ τὸ πιστεύωμεν δὲν φοβεῖται κανέναν. Τὸ θρονοφωνεῖ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος εἰς τοὺς διωγμοὺς καὶ τὴν ἐξορίαν παρέδωκε τὸ πνεῦμα του: «Ἐκκλησίας οὐδὲν ἴσον». Μὴ μοι λέγε τείχη καὶ ὅπλα! τείχη μὲν γὰρ τῷ χρόνῳ παλαιούνται, ἡ Ἐκκλησία δὲ οὐδέποτε γηρά. Τείχη θάρβαροι καταλύουσιν, Ἐκκλησίας δὲ οὐδὲ δαίμονες περιγίγνονται. Καὶ ὅτι οὐ κόπος τὰ ρήματα, μαρτυρεῖ τὰ πράγματα. Πόσοι ἐπολέμησαν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ οἱ πολεμήσαντες ἀπώλοντο; αὕτη δὲ ὑπὲρ τὸν οὐρανὸν ἀναβέβηκε. Τοιοῦτον ἔχει μέγεθος ἡ Ἐκκλησία! πολεμουμένη νικᾷ ἐπιβουλεωμένη περιγίνεται ὑδραζομένη λαμπρότερα καθίσταται δέχεται τραύματα, καὶ οὐ καταπίπτει ὑπὸ τῶν ἐλκῶν κλυδωνίζεται, ἀλλ' οὐ καταποντίζεται! χερμαίζεται, ἀλλὰ νωάγιον οὐχ ὑπαρμένει! παλαίει ἀλλ' οὐχ ἡττᾶται! πικτεῖται, ἀλλ' οὐ νικᾶται...» (Λόγος πρὸς Εὐτρόπιον).

Τὸ μαρτύριον λοιπὸν εἶναι ὁ ἕνας τρόπος διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ Χριστιανὸς αἶρει τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου. Ὁ συνεχὴς ἀγὼν κατὰ τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ὁ δευτέρος τρόπος διὰ τοῦ ὁποῖου αἶρεται ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου. Καὶ τοῦτο γίνεται εἰς καιροὺς εἰρήνης. Λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμῆς: «Ὁταν οὖν ἦν καιρὸς εἰρήνης τῆς κατ' εὐσέβειας, διὰ τῆς ἀρετῆς νεκρῶν ὁ ἄνθρωπος τὰ πονηρὰ πάθη καὶ τὰς ἐπιθυμίας, οὕτως αἶρει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω τοῦ Κυρίου» (ὁμιλία 25η). Καὶ ὁ Ἅγιος Ἰσαὰκ ὁ Σύρος προσθέτει: «Σὺ δέ, ὦ ἀγωνιστὰ καὶ μιμητὰ τοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ, ἐν σεαυτῷ ἀγωνίσαι, ἵνα ἀξιωθῇς γεύσασθαι τῆς δόξης αὐτοῦ» (Λόγος 16ος).

Επιβάλλεται λοιπὸν συνεχὴς ἀγὼν κατὰ τῶν ποικίλων παθῶν. Ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν πτώσιν κλίνει συνεχῶς πρὸς τὸ κακὸν καὶ τὴν ἁμαρτίαν. Δι' αὐτὸ καὶ καλεῖται νὰ αἶρῃ συνεχῶς τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου καὶ νὰ ἀγωνίζεται κατὰ τῶν παθῶν καὶ τῶν πονηρῶν ἐπιθυμιῶν. Εἶναι θεβαίως «στενὴ ἡ πύλη καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς» τὴν ὁποίαν ὀφείλει νὰ βαδίξῃ ὁ πιστὸς, ἀλλ' αὕτη ἀπάγει εἰς τὴν ζωὴν» (Ματθ. ζ', 14).

Καὶ ὁ ὁμιλητὴς κατέκλεισε τὴν ὁμιλίαν τοῦ εἰπόν:

Μακαριώσατε, Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ σήμερον τιμωμένου Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμῆ, Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, κεντρικὴν θέσιν κατέχει ἡ ἔγκαιρα τῆς μιμήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πολλάκις ὁ ἅγιος Πατὴρ προβάλλει τὸν Κύριον ὡς πρότυπον καὶ προτρέπει τοὺς πιστοὺς πρὸς μίμησιν. Ὅσοι μιμοῦνται τὸν Χριστὸν γίνονται δεκτικοὶ τῆς

χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ προχωροῦν πρὸς τὴν θέωσιν.

Ἄς εὐχηθῶμεν, διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμῆ καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, νὰ μένωμεν Ὁρθόδοξοι καὶ ἀμετακίνητοι εἰς τὴν ὑπὸ τῶν Πατέρων χαρυχθεῖσαν πορείαν. Νὰ μιμούμεθα τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ἀρχηγὸν τῆς πίστεώς μας εἰς τὴν ταπείνωσιν, τὴν ὑπακοήν καὶ τὴν ἄρσιν τοῦ σταυροῦ, διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν θέωσιν, ἡ ὁποία εἶναι καὶ ὁ κύριος σκοπὸς τῆς υπάρξεως τῆς Ἐκκλησίας, διὰ δὲ τῆς θεώσεως νὰ γίνωμεν πολῖται τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, τῆς ὁποίας εἴθε νὰ ἀξιώσῃ ὁ Κύριος πάντας ἡμᾶς. Γένοιτο.

Εἰς τὸ τέλος τῆς ἐκτίμου συγκεντρώσεως ὁ Σεβασμιώτατος ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης, εἶπε τὰ ἑξῆς:

Ἐν πολλῇ καὶ ἀπείρῳ εὐχαριστίᾳ καὶ ὑποκλίσει καρδίας δοξάζομεν τὸν παντὸς ἀγαθοῦ συντελεστήν Κύριον, τὸν καὶ παρ' ἡμῖν εὐδοκήσαντα εἰς ἐκλήρωσιν ἱεροῦ καθήκοντος πρὸς τὸν ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ ὀνόματος Αὐτοῦ τὰ μέγιστα συντελέσαντα Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Παλαμῆν.

Ὁ πολῖτιμος οὗτος ἀδάμιας τοῦ Θεοῦ τῆς Ἐκκλησίας στολισμοῦ, μύστης τῆς ἀληθοῦς Θεολογίας καὶ πρόμαχος τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως προβάλλεται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας σήμερον Β' Κυριακῇ τῶν νηστειῶν κατὰ θεῖαν τῷ ὄντι βουλὴν εἰς πανορθόδοξον κλίμακος ἐμφανῇ γνωριμίαν πρὸς ὑποτίπωσιν καὶ ὑπογραμμὸν τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Οἰκουμένης Χριστιανῶν.

Ὡς μύστης τῆς ἀληθοῦς Θεολογίας ἀπεκάθηρεν ἐκ τῆς λύμης τῶν αἱρέσεων τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ εἰδικώτερον ἀπὸ τῆς τοῦ Ἀκινδύνου καὶ Βαρλαάμ, ἀναδείξας ὡς μόνην σώζουσαν ἀλήθειαν τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν καὶ ὁμολογίαν, ὡς διευτυπώθη αὕτη ὑπὸ τῶν Ἁγίων Οἰκουμένων καὶ Τοπικῶν Συνόδων καὶ ἐπεσφραγίσθη. Εἶναι δὲ αὕτη ἡ μόνη σώζουσα κιβωτὸς ἐκ τῶν κατακλυσμιαίων ὑδάτων τῶν διεστραμμένων καὶ διεφθαρμένων διδασκαλιῶν τῶν παντοειδῶν αἱρέσεων καὶ κακοδοξιῶν, ἔξω τῆς ὁποίας κιβωτοῦ εἶναι ἀδύνατος ἡ σωτηρία.

Οἱ ὑπὲρ ἀνθρώπων ἀγῶνες τοῦ Θεοῦ Πατρὸς πρὸς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς Ἀρχιερατικῆς τοῦ σταδιοδρομίας εἰδικώτερον δὲ ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑγιᾶ πίστιν, ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας ἀναδείξαντες τοῦτον, τὸν γνήσιον καὶ ἀληθῆ Ποιμένα, ὥστε εἰς τοῦτον νὰ εὐρίσκη πλήρη τὴν ἐφαρμογὴν τὸ ἀποστολικὸν λόγιον «Τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπε Ἀρχιερεὺς»...

Πράγματι. Λοιπὸν καὶ κατὰ τὸν ἰδιωτικὸν αὐτοῦ βίον, ὡς ἐραστῆς τῆς κατὰ Θεὸν ἡσυχίας διὰ τοῦ λίαν ἐναρέτου καὶ ἀσκητικωτάτου μοναχικοῦ βίου του προσέδωκε ἰδιαίτεραν ἀξίαν εἰς τὸ μοναχικὸν πνεῦμα, γενόμενος μοναχὸς ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἐν

τῷ αγωνίῳ "Ορει τοῦ "Αθω. Ἀλλὰ καὶ γενικώτερον, εἰς τὸν μοναχικὸν ὀρίζοντα ὑπῆρξε ὁ διάκωμος καὶ τὸ πρὸς μῆψιν ἄριστον ὑπόδειγμα.

Ὡς Ποιμὴν τῆς λογικῆς τοῦ Χριστοῦ Ποίμνης, καθὼς προαναφέρθη, ὑπῆρξε ὁ ἐπιστήμιων τῆς καθοδηγήσεως τῶν ψυχῶν εἰς τὴν οὐράνιον μάνδραν ἀναδείξας πρὸς τοῦτο σπανιώτατα ποιμαντικὰ προσόντα δι' ὧν ἦτο κεκοσμημένος, εἰς τε τὸν Ἑκκλησιαστικὸν καὶ κοινωνικὸν βίον, γενόμενος αὐτὸς τέπος καὶ ὑπογραμμὸς πρὸς σωτηρίαν κατὰ μῆψιν τοῦ πρώτου Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ.

Διὰ βίου δοθότις καὶ ἀρετῆς τελειότητος προεπορεύετο τῆς ποιμνῆς ἀκόλουθα ἔχων τὰ τὴν Χριστοκλήρεια Αὐτοῦ φωνὴν γνωρίζοντα πρόβατα.

Ὡς σοφὸς Λιδάσκαλος ἀνεδείχθη ἐξέχουσα προσεκτικότης καὶ παρὰ τῇ αὐτοκρατορικῇ αὐτῇ, υπερωματίζον πᾶσαν σοφὴν διάνοιαν τῆς ἐποχῆς του ἐπαληθεύουν δὲ τὸν λόγον τὰ πολύτιμα θεολογικὰ συγγράμματα αὐτοῦ, ἅτινα κατέλειπε εἰς ἡμᾶς κληρονομίαν ἀνεκτίμητον.

Πολλὸν ὅμως δοκιμασιῶν τυχὼν ἐν τῷ βίῳ κατὰ θεῶν ἐπιταγὴν, ὥς χρυσὸς ἐν καμίνῳ διελαμψε διὰ θαυμαστῆς καρτερίας καὶ ὑπομονῆς ἐκ τῶν πειρασμῶν καὶ θλίψεων. Οὕτω μὴδὲ αὐτῶν τῶν μαρτυρικῶν στεφάνων τῆς ὑπομονῆς ὑστερήσας νικηφόρος καὶ στεφανηφόρος εἰσῆλθεν εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου Αὐτοῦ ἀπολαμβάνων ἐν οὐρανοῖς τοῦ μισθοῦ τῶν πολλῶν καμάτων του δοξασθεὶς ὑπ' Αὐτοῦ ἐν γῇ καὶ οὐρανῷ αἰωνίως.

Τούτου τὴν μνήμην τιμῶμεν ἐπαξίως καὶ ἡμεῖς σήμερον οἱ τὴν ἀπλανῆ ὁδὸν τῆς πίστεως ὁδεύοντες γνησίως καὶ ἀπααραχαράκτως, χάριν τῆς ὁποίας ἐπὶ παντηχοντιεταίαν ὁλὴν τὸν καλὸν ἀγῶνα ἀγωνιζόμεθα διὰ πολλῶν θλίψεων καὶ δοκιμασιῶν, στερησέων δικαιοματιῶν καὶ ἀνεδισμῶν ὡς «παλαιωσιμερολογιτῶν», ὥς μὴ ἐνδιδάσαντες εἰς καινοτομίας καὶ τὸ ἐν γένει κωτεριστικὸν ἀνείημα τῆς ἐποχῆς, ὅπερ ὡς ἀπεκαλύφθη προδοτικὸν εἶχε τὸν σκοπὸν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ἐδικαιώθημεν δ' ἐσχάτως εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἀντιστάσεως κατὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ λατρείᾳ, ἀντιληφθέντες τὸ ἐγκλημα εἰς δούρειον ἵππον ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τὴν ἐκλόγησιν αὐτῆς ὑπὸ τῆς διὰ τοῦ ἐπαράτου Οἰκουμενισμοῦ.

Τιμῶντες δὲ οὕτω, τὸν Ἅγιον καὶ ἐν πολλῇ συγκινήσει καὶ χαρᾷ πνευματικῇ εὐφρανθέντες, συγχάριζον τὸν προκατήσαντα ἁγιόταμον κ. καθηγητὴν διὰ τὴν εὐαχίαν τῆς παρατεθείσης ὑπ' αὐτοῦ ανευματικῆς τραπεζῆς λίαν εὐφραντικῆς καὶ ζωοπαρόχου.

Εὐχαριστοῦμεν ἀπείσως τὴν ἁγίαν ἡμῶν Σύνοδον διὰ τὴν τιμητικὴν ταύτης ὥδε συμπαραστάσιν ἧς ὀφείλεται ἀγάπης γενόμεθα καὶ πάντας τοὺς συμμετασχόντας ἐν τῇ θεοσεκτικῇ ταύτῃ ἐσθῇ τοῦ δευτέρου πολιοῦχου τῆς πόλεως ἡμῶν Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ τοὺς παντοειδῶς συμβαλόντας εἰς τὴν ὁργάνωσιν αὐτῆς καὶ τὸν ἐπιτυχῆ καταρτισμόν.

Τούτοις πᾶσι Κύριος ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τοῦ τιμωμένου Ἁγίου δώῃ κατὰ τὸ Ἀσπὸ ἀπειρον ἔλεος χάριν καὶ εὐλογίαν, εὐχὴν καὶ ὑγείαν τὴν κατ' ἄμφο καὶ τὸν ἐν γένει πλοῦτον τῶν Αὐτοῦ δωρεῶν.

Ἐλὶ τούτοις δὲ πᾶσιν ὡς δώρον πολύτιμον καὶ θησαυρὸν ἀνέκλειπτον δώῃ καὶ τὴν σφραγίδα τῆς ἀοθῆς πίστεως ἀκεραίαν ὅπως ἐν οὐρανοῖς σὺν τῷ Θεῷ Πατρὶ Γρηγορίῳ τίχομεν οἱ πάντες τῶν στεφάνων τῆς δόξης.

Ἐπιθυμία διαπρεποῦς Γάλλου ἀκαδημαϊκοῦ

Ὁ Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς Paul Morand εἰς ἔργον του προσφάτως κυκλοφορήσαν ὑπὸ τὸν τίτλον Ὑenises, ἐκδηλώνει ἀπεριόριστον ἐκτίμησιν καὶ νοσταλγίαν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Εἰς τὸ τελευταῖον κεφάλαιον τοῦ βιβλίου αὐτοῦ γράφει, ὅτι, ὅταν ἀποθάνῃ ἐπιθυμῇ νὰ ἐνταφιασθῇ εἰς τὸ Ὁρθόδοξον τμήμα τοῦ κοιμητηρίου τῆς Τεργέστης καὶ μάλιστα εἰς τάφον ἔχοντα ἑλληνικὴν ἐπιγραφὴν, ἵνα οὕτω τελῇ ὑπὸ τὴν στοργικὴν σκέπην καὶ ἐπαγρύπνησιν τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως, ἥτις εὐτυχῶς μένει ἀμετακίνητος καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ὁμιλῇ τὴν πρώτην γλῶσσαν τῶν Εὐαγγελίων. (Je serai veillé par cette foi Orthodoxe .. une Religion par birth ur immobile, qui parle encore le premier langage des Evangiles).

Θαυμάζομεν καὶ ἐπαινοῦμεν τὸν κ. Paul Morand διὰ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ τοῦ συνστῶμεν ταχεῖαν ἐπιστροφὴν του πρὸς τὴν ἀλήθειαν προσέτι δὲ ὑπογραμμίζομεν διὰ μίαν ἀκόμη φοράν εἰς τοὺς ἐκωστροποῦντας πρὸς τὴν Δύσιν νὰ εἶναι σταθερῶς προσηλωμένοι καὶ μέχρι θανάτου εἰς τὰ τῆς ὁρθῆς ἡμῶν πίστεως, ἥτις σήμερον ὑπερβολικῶς γοητεύει τὰς ψυχὰς τῶν αἰρετικῶν, ὅσοι ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος φωτιζόμενοι ἀνανήφουν καὶ ἀνοίγουν διὰ πλάτα τοὺς πνευματικούς των ὀφθαλμούς διὰ νὰ ἴδουν τὸ αἶγλην καὶ ὑπέρλαμπρον φῶς τῆς ἀγίας καὶ ἀμωμήτου Ὁρθοδοξίας.

Στῶμεν καλῶς! Στῶμεν μετὰ φόβου! Πρόσχωμεν τὴν ὁσιπλον Ὁρθοδοξίαν μέχρις ἐσχάτης πνοῆς ἀπαρχάκτον φυλάττειν!

Πανήγυρις

Τὴν 28 Μαρτίου ἡμέραν Δευτέραν τῆς Διακαινησίμου πανηγυρίζουν οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ τῆς Ἀναστάσεως 1) Ἑρακλείου Νεμέας. Στάσις προκινητῆριον 2) Κερατέας. Ἀττικῆς

Ἡ Ἐυηλιγία τῶν καταπομβῶν στὴν Σοβιετικὴν Ρωσία

Ὅτι στενὴ ἡ πύλη καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς
ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν... Ματθ. Ζ!

ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Καλομοίρου

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οἱ ἀρχιερεῖς αὐτοὶ ἀντιμετώπισαν καὶ τὸ πρόβλημα με ποῖον τρόπο πρέπει ἡ Ἐκκλησία νὰ δεχθῇ τοὺς μετανοοῦντας καὶ ἐπιστρέφοντας στοὺς κόλπους τῆς πρώην παίδους τῆς κρατικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ κρατικὴ Ἐκκλησία εὐρίσκετο κάτω ἀπὸ δύο ἀνάθεμα: τὸ πρόσφατο τῶν Ἰωσηφριτῶν, ὅπως τοὺς ὠνόμαζε ὁ Σέργιος, Ἐπισκόπων, καὶ τὸ παλαιὸ τοῦ Πατριάρχου Τύχονος. Πράγματι, ὁ Τύχων καὶ ἡ Πανρωσικὴ Σύνοδος εἶχαν ἀναθεματίσει τοὺς Κομμουνιστὰς καὶ ὅσους θὰ συνεργάζονταν μαζί τους. Ἐπομένως ὁ Σέργιος καὶ οἱ ὁπαδοὶ του καὶ οἱ κοινοῦντες με αὐτοὺς ὡς συνεργάται τῶν Κομμουνιστῶν εὐρίσκοντο κάτω ἀπὸ τὸ ἀνάθεμα τῆς Πανρωσικῆς Συνόδου καὶ ἄρα ἐκτὸς Ἐκκλησίας. Οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Καταπομβῶν ἀποφάσισαν νὰ ἐφαρμόσουν στὴν προκειμένη περίπτωσι τὴν οἰκονομίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ δεχθῶν τοὺς ἐπιστρέφοντας με ἀπλὴ ἐξομολόγησι καὶ συγχωρητικὴ εὐχή.

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1930 οἱ Ἀρχεῖς τῆς Μόσχας διέταζαν τὴν μεταφορὰ τοῦ Μαξίμου στὴν Μόσχα. Προσπαθήσαν νὰ τὸν πείσουν νὰ προσχωρήσῃ στὸν Σέργιο. Ὅταν κατέλαβαν ὅτι δὲν μπορούσαν νὰ ἐπιβίωσιν τέτοιον πρᾶγμα ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἔστειλαν στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα. Στὶς 30 Νοεμβρίου 1931 τὸ ἐπὶ τῶν Ρωσικῶν ὑποθέσεων συμβούλιον τοῦ Βατικανοῦ δημοσίευε στὶς δυτικὰς ἐφημερίδας τὴν ἀκόλουθον ἀνακοίνωσι: «Βατικανόν, Νοεμ. 30. Μόλις σήμερον ἡ ἐπιτροπὴ «PRO - RUSSIA» τοῦ Βατικανοῦ ἔλαβε εἰδήσεις διὰ τὸν θάνατον τοῦ Μαξίμου, Ὁρθοδόξου Ἐπισκόπου τοῦ Σεργιόκοφ. Ὁ Ἐπίσκοπος Μαξίμος τοιφετίσθη ἀπὸ τοὺς Μπολσεβίκους εἰς τὰς 6 Ἰουλίου διότι ἠργήθη νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν Μητροπολίτην Σέργιο, ὁ ὁποῖος, ὅπως εἶναι γνωστὸ ἔχει συμφιλιωθῇ με τὴν Σοβιετικὴν Ἀρχὴν».

Τὰ δύο πρώτα χρόνια μετὰ τὴν «Διακλήρυξιν» τοῦ Σεργίου ὑπῆρχαν στὶς Ρωσικὰς πόλεις ἀνοικτὰς ἐκκλησίαις ποὺ ἄλλες ἀνῆκαν στὸν Σέργιο καὶ ἄλλες στὴν γνησίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Τὸ μόνο σημεῖον ἀπὸ τὸ ὁποῖο μπορούσε νὰ τις διακρίνῃ κανεὶς ἦταν τὸ μνημόσυνο. Οἱ πρώτες μνημόνευαν τὸν Σέργιο, οἱ δευτέρες τὸν Μητροπολίτην Πέτρον, Τοποτηρητὴ τοῦ

Πατριαρχικοῦ Θρόνου. Μποροῦσες ὅμως νὰ τις διακρίνης καὶ ἀπὸ κάτι ἄλλο: οἱ πρώτες ἦταν ἄδειες, οἱ δευτέρες γέμιζαν μέχρι ἔξω στὸν δρόμον. Μέχρι τὸ 1930 ὅλες αὐτὲς οἱ ἐκκλησίαις τῶν γνησίων Ὁρθοδόξων εἶχαν «ξεκαθαρισθῇ» καὶ οἱ ἱερεῖς των, κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος, εἶχαν σκοτωθῇ.

Στὴν Πετρούπολιν καὶ σὲ ἄλλα μέρη, ἀκόμη καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν «Διακλήρυξιν» τοῦ Σεργίου, γινόντουσαν κρυφερὰς λειτουργίαι, ἐσπερινοί, ἀγρυπνίαι κ.τ.λ. Αὐτοὶ τῶν ὁποίων ἡ ἐργασία ἐξηρτᾶτο κατὰ κάποιον τρόπο ἀπὸ τὴν πολιτείαν δὲν τοῖμοῦσαν νὰ παρερρεθοῦν σὲ ἀνοικτὴ καὶ φανερὴ λειτουργία διότι θὰ ἔχαναν τὴν θέσιν τους καὶ θὰ ἀποκτοῦσαν φάκελλον τὰ παιδιὰ τους, τὰ ἀδελφία τους καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ μακρυνοὶ συγγενεῖς των. Χρησιμοποιοῦσαν λοιπὸν ἰδιωτικὰ δωμάτια τὰ ὁποῖα μετέτρεπαν σὲ ναοὺς με τὴν παρουσίαν ἑνὸς ἀντιμνησίου, καὶ μερικῶν εἰκόνων. Μετὰ τὸ κλείσιμον τῶν ναῶν τῆς γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡ τακτικὴ αὐτὴ γενικεύθη. Σιγὰ σιγὰ ὅμως ἀρχισαν νὰ δημιουργοῦνται καὶ μόνιμες κρυφερὰς ἐκκλησοῦλες σκοπιμένες μέσα σὲ σπηλιὰς, ἢ σὲ ὑπόγεια σπιτιῶν καὶ κτιρίων. Ἄλλοτε σὰν ἐκκλησίαις χρησιμοποιεῖν τὰ ξέφωτα τῶν δασῶν, ἢ τὰ γραφεῖα δημοσίων ὑπηρεσιῶν ὅπου ὁ κίνδυνος νὰ τοὺς ἐποφαστοῦν ἦταν πρὸς μικρὸν. Ὁ φοβερός κίνδυνος ποὺ διέτρεχαν οἱ παρερρεσζόμενοι σὲ τέτοιαις λειτουργίαις ἔκανε τὸ ἀνέδιον τῆς κοινότητος ζωντανὸν βίωμα.

Ὁ τελευταῖος φανερός Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Καταπομβῶν ἦταν ὁ Λαμασκηνός τοῦ Γκλόκοφ. Ὁ Ἐπίσκοπος αὐτός θρυσζόταν ἀπὸ τὸ 1915 σχεδὸν συνεχῶς σὲ φυλακὰς καὶ στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Μέχρι τὸ 1934 ποὺ συνελήφθη γιὰ τελευταία φορὰ — πέθανε λίγο καιρὸ μετὰ τὴν σύλληψίν του αὐτὴν — χρησιμοποιεῖτο ὡς σύνδεσμος τῶν διαφόρων τοπικῶν Ἐκκλησιῶν τῶν Γ.Ο.Χ. Ταξίδευε συνεχῶς με τὰ ράσα, τὰ μαλλιά καὶ τὰ γένεια του ἀφοβα ἀπὸ πόλιν σὲ πόλιν καὶ ἀπὸ χωριὸν σὲ χωριόν, μεταφέροντας ἐπιστολὰς Ἐπισκόπων, συμβουλὰς ὡς πρὸς τὸν λαόν, στήριζοντας τοὺς διανοητικούς. Τὸν λίγο καιρὸ τῆς ζωῆς του ποὺ ἔμεινε ἐλεύθερος τὸν ἔδωσαν γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἀδελφοὺς του καὶ τὴν Ἐκκλησίαν.

Από αὐτὸν καὶ μετὰ ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι καὶ Ἱερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Κατακοιμῶν εἶναι μυστικοί. Καὶ σὴν Δύσι ἀκόμη ὅσοι τοὺς γνωρίζουν δὲν ἀναφέρουν τὸ ὄνομά τους γιατί ἡ ἄμεσος συνέπεια θὰ εἶναι ἡ σύλληψις των. Ἀκόμη καὶ μετὰ τὸν θάνατό τους δὲν γίνονται γνωστοὶ γιατί ἡ ἀποκάλυψις τοῦ ὀνόματός των θὰ ἔχῃ ὡς συνέπεια τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ζώντων συνεργῶν τους καὶ τὴν διάλυσι τῆς ἐνορίας ἢ ὁλοκλήρου τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας των. Μόνον ὅποτε ἀνακαλύπτεται κανεὶς τους ἀπὸ τίς Ἀρχές καὶ διὰ αὐτὸ συμφέρει — πρᾶγμα σπάνιον — γράφουν οἱ ἐφημερίδες τὰ σχετικά. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος γιατί δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀναφέρῃ ἀριθμούς καὶ στατιστικὰς.

Τὸ 1938 ἡ Ἐκκλησία τῶν Κατακοιμῶν — παρὰ τοὺς φοβεροὺς διωγμοὺς πὺν ὑφίστατο — συνεχᾶλεσε Σύνοδο. Περίληψι τῶν πρακτικῶν τῆς Συνόδου αὐτῆς μπορεῖ νὰ βρῇ κανεὶς στὸ βιβλίον τοῦ Γερμανοῦ AREVED GUSTAVSON «Ἡ Ἐκκλησία τῶν Κατακοιμῶν» ἢ στὸ πρωτότυπο σὲ γερμανικὴ γλῶσσα, ἔκδοσις EVANGELISCHES VERLAGSWERK, STUTT - GARD ἢ σὲ ἀγγλικὴ μετάφρασι THE CATHACOMB CHURCH, ἔκδοσις HOLT TRINITY MONASTERY, JORDANVILLE, NEW YORK, 1960. Ἡ Σύνοδος αὐτὴ διεκλήρυξε μετὰξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς:

«Ἡ ἐποχὴ μας εἶναι ἐποχὴ τῆς Ἀποστασίας... Ἐφθάσε γιὰ τὴν γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία πρέπει νὰ ζήσῃ σὴν Ἐρημῷ ὅπως διαβάζοιμε στὸ δωδέκατο κεφάλαιο τῆς Ἀποκαλύψεως... Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ κάθε προσπάθεια νομιμοποιήσεώς της, γιατί κάθε προσπάθεια νὰ ἀναγνωρισθῇ νομίμως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐποχῆς τῆς ἀποστασίας, ὁδηγεῖ τὴν Ἐκκλησίαν ἀναγκαστικῶς σὲ σύνδεσιν μὲ τὸν μεγάλο Βαβυλωνιακὸ χορὸ τῆς βλασφημίου ἀθείας... Τὸ προσεχὲς μέλλον θὰ ἀποδείξῃ ὅτι τὸ καλὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀπαιτεῖ τὴν παραίτησιν ἀπὸ κάθε νομιμοποίησιν, ἀκόμη καὶ αὐτῶν τῶν ἐνοριῶν. Πρέπει νὰ ἀκολουθήσοιμε τὸ παράδειγμα τῆς πρὸ τῆς Συνόδου τῆς Νικαίας Ἐκκλησίας, διὰ τὴν οἱ Χριστιανικαὶ κοινότητες ἦσαν ἠνωμένες μὲσφ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ μόνον.»

Ὁ GUSTAVSON γράφει ὅτι οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ τῆς Ρωσίας ἔβλεπαν τὴν συνεργασία τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας μὲ τὸ κράτος σὰν ὁλοκληρωτικὴ παραδόσι τῆς στοὺς προδρόμους τοῦ Ἀντιχρίστου. Οἱ γνήσιοι Ὀρθόδοξοι τῆς Ρωσίας εἶχαν «τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ ἀνθρωπότης εἶχε εἰσελθεῖ σὴν τελευταία τῆς ἐποχῆς. Δὲν ἔκαναν ὅμως ὑπολογισμοὺς ὡς πρὸς τὸν ἀκριβῆ χρόνον τοῦ τέλους τοῦ κόσμου, τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ τῆς δευτέρας Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ. Τέτοιοι ὑπολογισμοὶ δὲν ἦσαν μέσα στὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας τῶν κατακοιμῶν.»

Ἡ ἐκπαίδευσις τῶν λαϊκῶν πὺν πρόκειται νὰ γίνων ἱερεῖς γίνεται σὲ κρυφὰ ἱερατικὰ σχολεῖα. Εἶ-

ναι γνωστὸ ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Μακάριος εἶχε ἓνα τέτοιο κρυφὸ Σεμινάριο. Στὴν περίοδο μετὰξὺ 1936 καὶ 1940 οἱ Σοβιετικοὶ διέγραψαν ἀπὸ τοὺς εἰδικούς καταλόγους ἓνα μεγάλο ἀριθμὸ ἱερέων τῆς κρατικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ διαγραφή αὐτὴ ἰσοδυναμοῦσε — ὅπως εἶπαμε ἤδη — πρακτικῶς σὲ μετατροπὴ τοῦ ἱερέως σὲ λαϊκὸ ἐφ' ὅσον δὲν τοῦ ἐπιτρέπετο καμμία ἱεροπραξία. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς διαγραφέντας αὐτοὺς ἱερεῖς ἔγιναν δεκτοὶ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Κατακοιμῶν. Ἐν τούτοις, πάντοτε ὑπάρχει ἔλλειψις ἱερέων. Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία τῶν Κατακοιμῶν ἀναθέτει σὲ κρυφοὺς μοναχοὺς ἢ μοναχές καὶ σὲ λαϊκοὺς νὰ διευθύνουν ὠρισμένες ἀκολουθίας ὅπου δὲν εἶναι ἀπαραίτητη ἡ παρουσία ἱερέως, νὰ κάνουν κηρύγματα καὶ ἱεροποστολικὸ ἐργὸ νὰ ἀναλάβουν τὴν καθοδήγησιν τῶν πιστῶν κ.τ.λ.

Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Κατακοιμῶν ἐκφράζεται, ὅπως γίνεται παντοῦ σὴν Ὀρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ, μὲ τὸ μνημόσυνο τοῦ πρώτου Ἐπισκόπου της. Οἱ γνήσιοι Ὀρθόδοξοι τῆς Ρωσίας μνημόνευαν ὡς πρῶτον Ἐπίσκοπό τους τὸν Τοποτηρητὴ τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Μητροπολίτη Πέτρο τοῦ Χρουτίτσκι. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Τοποτηρητοῦ τὸ 1936 μνημόνευαν τὸν ἀντιπρόσωπὸν τοῦ Μητροπολίτη Ἰωσήφ τῆς Πετροπόλεως. Ὁ τελευταῖος ὅπως εἶπαμε τοικρεκίσθηκε τὸ 1938 διὰ τὸν ὅτι ἦτο πραγματικῶς ἀρχηγὸς τῶν γνησίων Ὀρθόδοξων. Ἀπὸ τότε στάθηκε ἀδύνατον νὰ μαθευτῇ σὴν Δύσι ποῖος εἶναι ὁ πρῶτος Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Κατακοιμῶν. Ἡ μυστικότης εἶναι σύμμερα πάρα πολὺ αὐστηρά. Ἀκόμη καὶ οἱ ἴδιοι οἱ πιστοὶ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Κατακοιμῶν μπορεῖ νὰ μὴ ξέρουν ποῖος εἶναι ὁ Ἀρχιεπίσκοπός τους. Κάθε μικρὴ κοινότης πιστῶν γνωρίζει τὸν ἱερέα της. Ὁ ἱερεὺς γνωρίζει τὸν Ἐπίσκοπό του καὶ ὁ Ἐπίσκοπος τὸν Ἀρχιεπίσκοπον. Ἡ μία κοινότης μπορεῖ νὰ μὴ γνωρίξῃ καθόλου τὰ μέλη μιᾶς ἄλλης κοινότητος πὺν μπορεῖ νὰ βρισκεται σὴν ἴδια πόλιν. Οἱ κοινότητες δὲν καθορίζονται τόσο τοπικῶς παρὰ μόνον στὰ χωριά. Σχηματίζονται μᾶλλον μέσα σὲ κύκλους γνωριμιῶν. Ὁ ἓνας στενὸς φίλος φέρνει τὸν ἄλλον στενὸ φίλον. Κάνουν ὅσες ἀκολουθίας μποροῦν μόνον τους καὶ περιμένουν πότε θὰ ἐρθῇ ὁ ἱερεὺς νὰ λειτουργήσῃ γιὰ νὰ κοινωνήσουν. Ὑπόχον ὠρισμένοι λαϊκοὶ ἢ κρυφοὶ μοναχοί, περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀφιερωμένοι στὸ ἐργὸ τῆς Ἐκκλησίας, πὺν μὲ μεγαλύτερον κίνδυνον τῆς ζωῆς τους χρησιμεύουν ὡς σύνδεσμοι. Αὐτοὶ γνωρίζουν περισσότερα πρόσωπα. Ἡ μυστικότης καὶ ἡ στενότης τῶν κύκλων ἀποσκοπεῖ νὰ περιορίσῃ τὴν καταστροφὴν σὲ περίπτωσιν πὺν ἓνας πιστὸς συλλαμβάνεται. Σὲ ὅσῳδήποτε μαρτύρια καὶ ἂν τὸν ὑποβάλουν, ὅσους ὁρὸς ἀληθείας καὶ ἂν τοῦ δώσουν δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μαρτυρήσῃ παρὰ μόνον τοὺς λίγους πὺν γνωρίζει.

Οἱ ἱερεῖς φυσικὰ δὲν ζοῦν ἀπὸ τὴν ἱεροσύνην. Ἐχει ὁ καθένας τὸ ἐπάγγελμά του, τὴν τέχνην του, τὴν ἐπιστήμην του καὶ παίρνει τὸν μισθὸν τοῦ ἀπὸ τὸ

κράτος.

Η ούσιαστική ενότης τῶν γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν τῆς Ρωσίας δὲν εἶναι φήσεως διοικητικῆς. Εἶναι ἐνότης στὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἐνότης στὴν Πίστι καὶ στὴν Λατρεία — ὅλοι ἀκολουθοῦν τὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο — ἐνότης ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι.

Ἡ Ἱεραποστολὴ γίνεται μὲ ἕναν πολὺ περιέργο τρόπο. Ἐπάσχει ἀπὸ αἰῶνες στοὺς ζητιάνους τῆς Ρωσίας ἡ παράδοσις νὰ ψέλνουν θρησκευτικούς ὕμνους, νὰ ἀπαγγέλλουν προσευχὰς ἢ κείμενα τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τῶν Πατέρων τὴν ὥρα ποὺ ζητιανεύουν καὶ ὁ λαὸς ἀπέκτισε τὴν συνήθεια νὰ προσέχη αὐτὰ τὰ ἱερὰ τραγούδια τῶν ζητιάνων. Τὸ Σοβιετικὸ κράτος κατεπόλεμισε τὴν ζητιανίαν ἀλλὰ παρ' ὅλα τὰ μέτρα ποὺ ἔλαβε ὑπάρχουν ἀκόμη πολλοὶ ζητιάνοι στὴν Ρωσία. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶναι προσκυνητὰ ποὺ γυρίζουν ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, ξένοι πρὸς τὴν κοινωνικὴ πραγματικότητά τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, πνευματικῶς ξεκομμένοι ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμον, ζώντας μὲ τὴν νοερά προσευχὴ καὶ τὰ παξιμάδια ποὺ θὰ τοὺς δώσουν οἱ πονόψυχοι. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἱεραπόστολοι τῆς Ἐκκλησίας τῶν Κατακομβῶν. Οἱ ψαλμωδίες τοὺς τρέφουν τὸν λαόν, τὸν κατανύτουν, τὸν μορφώνουν κατὰ Χριστόν. Αὐτοὶ πολλὰς φορὰς χρησιμεύουν καὶ ὡς σύνδεσμοι τῶν διαφθόρων κοινοτήτων.

Ἡ πίστις καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Κύριο, οἱ κοινοὶ πνευματικοὶ σκοποὶ, ὁ μεγάλος κίνδυνος, μιὰ συνωμοτικὴ ἀδελφότης βασισμένη στὴν κοινὴ ἀπόφασιν νὰ δεχθοῦν τὸ μαρτύριο ἐνάντι τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας τῶν Κατακομβῶν. Ἡ δύναμις τῆς πίστεως τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν καὶ ἡ ἐτοιμότης των γιὰ θυσιὰς εἶναι γιὰ μᾶς τοὺς κατοίκους τῆς Δύσεως κάτι ποὺ δὲν μπορούμε νὰ τὸ συλλάβουμε, ὅπως δὲν μπορούμε νὰ συλλάβουμε τίς συνθήκες τῆς ζωῆς τοὺς μέσῃ σὲ μιὰ κοινωνία βασισμένη στὴν ἑλλειρὶ ἐμπιστοσύνης, μὲ ἕνα καλὰ ὀργανωμένο σύστημα πληροφοριῶν ποὺ χρησιμοποιεῖ τὰ παιδιά ἐναντίον τῶν γονέων τους, τίς γυναῖκες ἐναντίον τῶν συζύγων τους, ὅπου ὁ γείτονάς σου μπορεῖ νὰ εἶναι μυστικὸς πράκτωρ τῆς Πολιτικῆς Ἀστυνομίας.

Ὁ κ. Ὁρσιπένκο ποὺ γνωρίζει τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Κατακομβῶν ἀπὸ τὴν προσωπικὴν του παρατήρησιν τὴν χαρακτηρίζει σὰν ἕνα συνδυασμὸ ἐξαιρετικὰ ἐλαστικῆς ὀργανώσεως μὲ μιὰ ἰσχυρὴ προσκόλλησιν στὸ Ὁρθόδοξο Δόγμα καὶ τὴν Ὁρθόδοξο Παράδοσιν. Ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία ἔχει μὴ στὴν περίοδον τοῦ μαρτυρίου, μιὰ περίοδον ποὺ δὲν τὴν γνώρισε μέχρι σήμερον γιὰτί, ὅπως γράφει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης Μαξιμόβιτς, ἡ Ρωσία ἔδωσε πολλοὺς Ἁγίους Ἱεράρχας, Μοναχοὺς, κατὰ Χριστὸν σαλοὺς, ἀλλὰ μάρτυρες δὲν ὑπῆρξαν παρὰ ἐλάχιστοι σὲ ὅλη τὴν ἱστορίαν τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας. Τώρα ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ ξεπληρώσῃ τὴν ἀρεαλὴν τῆς. Ἡ Ρωσικὴ γῆ ἔχει πιά ποτισθῇ μὲ τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων καὶ ἔχει ἀγιασθῇ ἀπ' αὐτό. Πάρα πολλοὶ ἀπὸ τοὺς νεο-

μάρτυρας αὐτοὺς εἶναι γνωστοὶ καὶ στὸν δυτικὸν κόσμον. Ἐν τούτοις τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας καὶ οἱ ἄλλες αὐτοκέφαλαις κρατικαῖς Ἐκκλησίαις ὄχι μόνον δὲν ἀποδίδουν σ' αὐτοὺς τὴν τιμὴ καὶ τὴν προσκύνησιν ποὺ τοὺς ἀνήκει ἀλλὰ ποδοπατοῦν καὶ τὴν μνήμην τους διαβεβαιώνοντας ὅτι δὲν ὑπῆρξε ποτὲ διωγμὸς τῆς Ἐκκλησίας στὴν Σοβιετικὴ Ρωσία, καὶ ὅτι δηλὲν ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία δὲν ὑπῆρξε ποτὲ πῶς ἐλευθερὴ ἀπὸ ὅ,τι εἶναι τώρα κάτω ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴν δικτατορίαν. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ποὺ μιλάει μὲ τὸ στόμα τῶν ψευδολόγων αὐτῶν ρασοφόρων ἀλλὰ ὁ πατὴρ τοῦ ψεύδους. Μ' αὐτὸν τὸν πατέρα τοῦ ψεύδους ἔχουν κοινωνίαν καὶ συνεργασίαν ὅσοι συλλειτουργήσαν μὲ τὸν Νικόδημον τοῦ Λένινγκραντ καὶ ὅσοι συνεόρτασαν κατὰ τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ Ποιμένος.

Οἱ μαρτυρίαι ποὺ ἔφθασαν στὴν Δύσιν τὰ τελευταῖα δέκα χρόνια, κυρίως ὑπὸ μορφήν δημοσιεύσεων σὲ Σοβιετικὰς ἐπαρχιακὰς ἐφημερίδας ὅπου ἀναφέρονται «ἐπιτυχίαις» τῆς Πολιτικῆς Ἀστυνομίας ἢ ὅποια ἀνακαλύπτει καὶ διαλύει κοινότητες καὶ μυστικὰς ἔκκλησιας ἢ Μοναστηρία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Κατακομβῶν, μιλοῦν γιὰ διάλυσι μυστικῶν κοινοτήτων, μυστικῶν ἐκκλησιῶν καὶ μοναστηριῶν καθὼς καὶ ἐκκλησιαστικῶν σχολῶν στίς περιοχὰς τοῦ Βορρὸν, Τσιμπόφ καὶ Τερνοπόλ, στὴν Βολυνία, στὴν Κριμαία, στὸ Ἀτλάι, στὴν αὐτόνομη Δημοκρατία τοῦ Μάρι, στὸ Οὐσιμπεκιστάν, στὸ Καζακιστάν, στίς πόλεις Σαράτοφ, Νοβοσιμπίρσκ, Μπρίσκ, Τσελιμπινσκ καὶ σὲ μιὰ σειρά ἄλλων μικροτέρων πόλεων. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅμως ὅτι οἱ Σοβιετικὰς ἐφημερίδες δὲν δημοσιεύουν τέτοιαις εἰδήσεις παρὰ μόνον ὅταν κρίνεται ὅτι συμφέρει νὰ δημοσιευθῶν. Αὐτὸ συμβαίνει σπάνια καὶ μόνον σὲ τοπικὰς ἐπαρχιακὰς ἐφημερίδας ποὺ δὲν στέλλονται στὸ ἐξωτερικόν. Ὁμως καὶ μεγάλα περιοδικὰ ὅπως τὸ ἐβδομαδιαῖον «Ὁγκάνεκ» ἀνέφεραν τὴν ὑπαρξιν μυστικῶν περιοδευσόντων ἱερῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

« Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280
Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντῆς συντάξεως † ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας
Παῖσιος
Κάνιγγος 32—Ἀθήναι 147
Προϊστάμενος Τυπογραφείου
Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :
Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—
 " Ἔτησίαν » 30.—
Ἐξωτερικοῦ Ἐξάμηνος δολλάρια 2
 " Ἔτησίαν » 4
Τιμὴ Φύλλου δρχ. 2

Εἰσφοραὶ ὑπὲρ τοῦ Οἰοτροφείου

<i>Μέσω Διαχειριστοῦ</i>			
	Δρχ.	Σεπετῇ Παγώνα	» 10
Ἡλίας Ἀναγνωστόπουλος	64	Δημητρίου Εὐάγγελος	» 10
Ἀρχιμ. Στέφανος Παπαχαλαλάρητος	1.000	Τουλούης Σπύρος	» 10
Ἰωάννης Κομεντάκος	300	Γεωργίου Γεωργία	» 25
Δάφνη Καμπάνη	1.000	Γεωργίου Γεώργιος	» 50
Θεοδώρα Σ. Κοκκίνη	1000	Καρλατῆρας Γεώργιος	» 37
Μοναχὴ Μάνου	1000	Τζανῆς Γεώργιος	» 25
Χρήστος Καραμύχος	50	Τσατάνη Εὐαγγελία	» 10
Ἱερ. Μιχαὴλ Σαββάπουλος	150	Κυριακοῦλη	» 15
Ἱερ. Πουχαστήριον Οἰκουσῶν Χίος	170	Γάτος Παῦλος	Ἀγία Ἐλεούσα 50
Γεώργιος Πίττας	55	Βασιλική	» » 20
Ἡλίας Γκεζῆς	1468	Ποῦλιου Μαρία	» » 25
Βασίλειος Ἀθανάτος	50	Στάμος Κωνσταντῖνος	» » 12
Ἑλένη Τσάλου	100	Στάμος Ἀθανάσιος	» » 60
Σύνδ. Γ.Ο.Χ. Κληρ. - Λαϊκῶν Ἐλευσίνας	2000	Γκίνη Ἑλένη	» » 16
Δημήτριος Τσιούρας	105	Γαρυφάλλου Εὐαγγελία	(Ἀλάτσατα) 50
Ἀνώνυμος	200	Κουβαρά Τασία	» 30
Μιχαὴλ Δεμερτζῆς	50	Ἀλεξανδρῆς Κωνσταντῖνος	(Δοκὸ Ἀμπέλια) 50
Τὰ τέκνα Παναγ. Εὐφροσύνης	500	Καρακίτσου Μαρία	Δοκὸ 30
Τὰ τέκνα Βασιλείου	100	Καντούρου Πιπὴ	» 10
Ἐνορεῖται Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Θεοδ.	600	Μπελιγιάννη Μαρία	Παναῖτσα 50
Ἐνορεῖται Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Φιλοθ.	1100	Σπυροπούλου Ἑλένη	Χαλκίς 100
Ἀβραάμ Σαμαρᾶς	100	Χατζηθεοδώρου Παρασκευή	» 10
Κλειώ Γεωργίτση	500	Ματσούζα Φωφώ	» 20
Ἱερ. Ναὸς Ἀγ. Ἀναργύρων Ρεθύμνης	1000	Αρακοῦλη Εὐθαλία	» 30
Ἱερ. Ναὸς Ἀγ. Σπυρίδωνος Λαμίας	11609	Κορινᾶ Βούλα	» 50
Ἱερ. Ναὸς Ἀγ. Θεοδώρου Ν. Σμύρνης	2140	Κασινᾶ Παρασκευή	» 10
Αἰμιλία Πουλιά	1800	Καλογιάννης Ιατρός	» 50
Ἐνορεῖται Ἱερ. Ναοῦ Εὐαγγέλ. Καραβᾶ	2230	Λαμπάδακη Πολυξένη	» 10
Δημήτριος Τσιούρας Καμένα Βούρλα	140	Σπύρου Ἀσημίνα	» 60
Ἰωάννης Πλυτᾶς	50	Ἀνδρονίκη	» 20
Κοικουδίνος Ἀθανάσιος	350	Κορόνη Παναγιού	» 10
Στρατιώτης Ζαχαρόπουλος	50	Ἀνδρούτσος	» 100
Μαρία Ζαντάλη Σάμος	150	Σύριος	» 15
Ἱερ. Ναὸς Ἀγ. Ἀχιλλεῖου	436	Κυριαζῆς Βασίλειος	» 35
Ἱερὸς Ναὸς Ἀγ. Φιλίππου	517	Ἀσπασία	» 25
Ἱερ. Ναὸς Ἀγ. Τριῶν Παρθένων	450	Σαμαρᾶς Ζήσης	» 50
Ἱερ. Ναὸς Ἀγ. Φανουρίου Γλαφάδος	300	Ἰωάννης - Ἰγνάτιος Φράγκου Ἱεροῦς	» 30
Σύνολον	32.804	Ὀλγα Μπαμπή	» 40
<i>Μέσω τοῦ Σεβ. Εὐδρίπου κ. Παῖσιου.</i>		Αἰρηταίου Αἰκατερίνη	» 50
Σεβασμιώτατος Εὐδρίπου	500	Φοῖβη Χριστίνα	» 50
Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίας Παρασκευῆς (Μίτικα)	100	Χαμολίκη Μαρία	» 20
Σαμαρτζῆς Κωνσταντῖνος	» 10	Πλέσσα Ἐλευθερία	» 150
Τρίκα Παρασκευή	» 30	Ἰωάννου Νικόλαος	» 100
Ἀγιανίτης Χαράλαμπος	» 10	Μπασιόκου Βασιλική	» 100
Πασᾶς Δημήτριος	» 20	Σεραφῖα Εὐαγγελينوῦ	» 20
Ρεγγκας Δημήτριος (Φύλλα)	50	Μούντριχας Ἰωάννης	» 30
Μαντᾶς Σπύρος	» 65	Ψαθᾶ Ἑλένη	» 20
Μποῦλιον Νικόλαος	» 20	Ἱεροπούλου Κωστούλα	» 50
Μποῦλιος Γεώργιος	» 20	Νιδὴ Γοῖτου	» 100
Νικολάου Ἀθανάσιος	» 20	Δασκαλοπούλου Ἑλένη	» 50
		Γαριαρία Μοναχὴ	» 20
		Γεώργιος	» 20

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Ἐπαρχος Φιλάργιος παρέδωκεν εἰς χεῖρας τοῦ Ἐπιβάτου Γρηγορίου τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τῶν Ὁρθοδόξων καὶ πᾶσαν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν τοῦ Πατριαρχείου. Οἱ Ὁρθόδοξοι ἱερεῖς, ὅσοι διέφυγον τὴν σφαγὴν, ἠναγκάσθησαν νὰ κρυβθοῦν, διότι τοὺς παρρηκολούθουν συνεχῶς. Δὲν τοὺς ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὰς οἰκίας Ὁρθοδόξων διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν των. Ὑπερβόλως ὅλους νὰ δεχθοῦν Ἀρμενικοὺς ἱερεῖς, ἣ νὰ ἀποθάνουν ἀπεστερημένοι πάσης βοηθείας θρησκευτικῆς. Παρὰ τοὺς τοιοῦτους ἐκθιασμιᾶς ὅμως οἱ Ὁρθόδοξοι παρέμειναν ἀνένδοτοι. Οἱ ἱεροὶ Ναοὶ παρέμενον σχεδὸν ἔρημοι. Ὅλαι αἱ λαϊκαὶ συμπάθειαι παρρηκολούθουν τὸν ἀναχωρήσαντα Ἀθανάσιον. Ὁ Ἐπιβάτης Γρηγόριος ἐλύσσα. Ἐδάφα βασανιστήρια καὶ αἷμα.

Διὰ τοῦτο, ἡγοούμενος πολλάκις μισθοφόρων δργάνων του, ἐνήργει ἐπιδρομὰς εἰς τὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα, τὰ ὁποῖα ἐλεηλάτουν οἱ ἀκόλουθοί του, σφάζοντες τοὺς εὐσεβεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐξυπηρέτουν τοὺς εἰς αὐτὰ ἀσθενεῖς καὶ γέροντας. Κατέβαλλε προσπαθείας νὰ μὴ μείνῃ οὔτε εἰς φίλος τοῦ Ἀθανασίου εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Ἐπληροφορήθη ἡμέραν τινὰ ὅτι παρέμενεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν θεία τις τοῦ Ἀθανασίου, ἣ ὁποία προσηλωμένη εἰς τὴν πίστιν τῆς Νικαίας, ἦτο ἡλικίας ἐβδομήκοντα ἐτῶν. Ὁ Γρηγόριος ἐπέπεσε κατ' αὐτῆς καὶ τόσον τὴν κατεδίωξαν, ὥστε, ἀποθανοῦσαν ἐκ τῶν κακώσεων, δὲν ἐπέτρεψε νὰ τὴν θάψουν.

Ἡ Ἀλεξάνδρεια ἐτρομοκρατεῖτο. Αἱ ἡμέραι τοῦ Λωκλητιανοῦ ἐπανήρχοντο, καὶ διώκτης τῶν Χριστιανῶν ἦτο εἰς Ἐπίσκοπος!

Ὁ φόβος ἐπεξετάθη καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἐρημητήρια τῶν πολυπληθῶν μοναχικῶν ἀδελφωτήτων τῶν ἐσθμῶν τῆς Αἰγύπτου. Πράγματι δὲ ὁ Γρηγόριος ἐτέθη ἐν πορείᾳ διὰ νὰ ἐπισκερθεῖ τὰς ἐπαρχίας, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ἀπάνθρωπον Φιλάργιον, ἡγοούμενον ἀποσπασμάτων στρατιωτῶν ἀπάνθρωπων. Τὰ ὅσα διεπράχθησαν εἰς βάρος τῶν Ὁρθοδόξων, εἶναι ἀνεκδιήγητα. Βασανιστήρια, φόνοι, ἀτιμώσεις παρθένων, κ.λ.π. Ἀλλ' ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀνάμνησις τοῦ καλοῦ ποιμένος ἐνεψύχων τοὺς εὐσεβεῖς καὶ τοὺς ἐνεθάρρουν. Ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ ἀποθάνουν μάλ-

λον, παρὰ νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τὸν Ἀρμενικὸν Ἐπιβάτην Γρηγόριον.

Φθάσας εἰς Ἡράκλειον ὁ Ἐπιβάτης μετέβη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐδρεν ἐκεῖ τὸν γέροντα ὁμολογητὴν Ποτάμωνα, τοῦ ὁποῦ εἶχον ἐξορύξει τὸν ὀφθαλμὸν κατὰ τὸν τελευταῖον εἰδωλολατρικὸν διωγμὸν, καὶ ὁ ὁποῖος τόσον εἶχεν ἀγωνισθῇ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως εἰς τὴν Νίκαιαν καὶ εἰς Τύρον ὑπὲρ τοῦ Ἀθανασίου. Αἱ προτροπαὶ τοῦ Γρηγορίου ἔδρουν αὐτὸν ἄκαμπτον. Διὰ τοῦτο παρεδόθη εἰς τοὺς δημίους τῆς Ἐπισκοπικῆς συνοδείας, οἱ ὁποῖοι, ἀρῶν τὸν ἐμαστίγωσαν καὶ τὸν ἐκτίτησαν μὲ ράβδους, τὸν ἐγκατέλειψαν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου θνήσκοντα. Περισκελεῖς ἀπὸ εὐσπλαχνούς, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ Γρηγορίου, ἐκοιμήθη ἐκ τῶν πυρῶν τῶν πληγῶν του, ἔχων τὸ ἐν Χριστῷ καύχημα δευτέρου μαρτυρίου.

Καθ' ὃν χρόνον συνέβαινον ταῦτα εἰς βάρος τῶν Ὁρθοδόξων, ἄλλοι ἡγωνίζοντο διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ Ἀθανασίου καὶ τοῦ ποιμνίου του.

Ὁ Μέγας Ἀντόνιος, ὁ Πατριάρχης τῶν Μοναχῶν, ἀγανακτήσας διὰ τὰς τόσας ἀδικίας καὶ βιαιότητας, διέσχισε τὴν ἔρημον καὶ ἐνεφανίσθη ἡμέραν τινὰ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸν θίξῃ, διότι ἀπήλκε τοῦ γενικοῦ σεβασμοῦ.

Ἡ πληροφορία τῆς ἀφίξεώς του σὺνγείρει πάντας τοὺς κατοίκους τῆς Ἀλεξάνδρειας, οἵτινες ἔδραμον νὰ ἴδουν καὶ νὰ θαυμάσουν τὸν ὑπεράνθρωπον Ἀσκητὴν, τοῦ ὁποῦ ἡ φήμη διέδραμε τὴν Οἰκουμένην.

Ἐποκλεισθεὶς τῆς εὐκαιρίας ταύτης ὁ Μέγας Πατὴρ, ἐδημηγόρησε μὲ τὴν ἀπλὴν ἐκείνην γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζετο. Ὁ λαὸς μὲ προθυμίαν πολλὴν τὸν ἤκουε. Ἐπεκράτει νεκρικὴ σιγή. «Εἶναι ἀσεβὲς τὸ νὰ λέγῃ τις — εἶπεν — ὅτι ὑπῆρξε καιρὸς, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ Τίος τοῦ Θεοῦ δὲν ἦτο. Διότι πάντοτε ὁ Λόγος συνωπῆρχε μετὰ τοῦ Πατρὸς. Ὅθεν μὴ ἔχετε καμμίαν ἐπικοινωνίαν πρὸς τοὺς ἀσεβεστάτους Ἀρμενικοὺς. Διότι οὐδεμίαν ἐπικοινωνίαν ὑπάρχει μεταξὺ φροτὸς καὶ σκότους. Διότι σεῖς μὲν εἴσθε Χριστιανοὶ προσβεβόντες ὀρθῶς, ἐκεῖνοι δὲ λέγοντες κτίσμα τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς Τίον τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγον, κατ' οὐδὲν διαφέρουν ἀπὸ τοὺς ἐθνικοὺς (εἰδωλολάτραις), λατρεύοντες τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα Θεόν. Πιστεύσατε δέ, ὅτι καὶ ἡ κτίσις ἀγανακτεῖ κατ' αὐτῶν, διότι τὸν Κτίστην καὶ Κύριον τοῦ παντός, ἐν τῷ Ὁποῖο ἐγένετο τὰ πάντα, τοῦτον συναριθμοῦσι μὲ τὰ κτίσματα...».

Ἀκούοντες ταῦτα οἱ Ἀρμενοὶ ἐφρόναιον, ἀλλ' ἐσιώπων. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ἀρῶν ἐνεψύχωσε καὶ ἐνεθάρρυνε τοὺς Ὁρθοδόξους διὰ τῆς παρουσίας του καὶ τῶν λόγων του, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν προσφυλὴν τοῦ ἔρημον. (Ἀκολουθεῖ)

Συράρη Γαυκραλιὰ	»	50
Ἀναστασίον Ἀναστάσιος	»	100
Θανάσιον Εἰρήνη	»	60
Λεβαντὴ Ἀντωνία	»	100
Αἰκατερίνη Μπουλᾶ	»	20
Λιάφοροι	»	92
Παρασκευὴ Ἀρτάκη		100
Ἀγνωστος Χαλκίς		200

Σύνολον 3,601

Ἡ ἐορτολογία ἑνότητος τῶν ὀρθοδόξων καὶ τὸ νοινὸν Πάσχα

Ὑπὸ Παύλου Μοναχοῦ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ διασάλευσις καὶ σύγχυσις τῶν τυπικῶν διατάξεων τῶν Ἱ. Ἀκολουθιῶν, οὕτως ὥστε νὰ δημιουργῶνται καταστάσεις ὁποίας δὲν προβλέπει ἡ ἀνάγκη τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἄνθρωποι τῆς εὐρίσκονται ἐκάστοτε εἰς ἀμηχανίαν περὶ τοῦ πρακτικοῦ καὶ ἐντείνηται ἐπὶ περαιτέρω ἡ σύμφωνία, τῶν μὲν λεγόντων οὕτως, παρέκει δὲ ἄλλως. Ἡ καθ' ὅλον τὸ ἔτος διατάραξις τῆς ἐκ τοῦ Πάσχα ἀρχομένης τάξεως καὶ ἡ σύγχυσις ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἐκαινοτομήθη τὸ Ἐορτολόγιον, τοῦ Πασχαλίου, μεθ' οὗ τοῦτο εἶναι συνδεδεμένον, μέιναντος εἰς τὰ ἀρχαῖα ὅρια. Ἡ καταπάτησις τῶν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου προηγουμένων εὐσεβῶν καὶ δι' ἐπιτιμίον περιφραχθεῖσων ἀποφάσεων τῆς Ἐκκλησίας κ.λ.π.

Περὶ τοῦ πῶς ὑπελήπτειτο τὸ περὶ κοινῆς συμφωνίας φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας καὶ πόσον «ἐξετίμα» τὸ Ἑλληνικὸν Γένος ὁ Μεταξάκης, χαρακτηριστικὸν εἶναι καὶ τὸ ἀκόλουθον ἐπεισόδιον, μὴ γνωστὸν εἰς πολλούς, λαβὼν χώραν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ γέροντός μου εἰς Κηφισσίαν τῷ 1924. Λιά τῶν «σοφῶν» καὶ ρηξικελεύθων συμβουλῶν τοῦ Μεταξάκη, ὄντος Μητροπολίτου Κιτίου, ἀπὸ ὅπου οὗτος ἤρχισε τὴν «σπουδαίαν» σταδιοδρομίαν του, πρὸς τὴν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του Μονὴν Σταυροβουνίου, ἐχρεωκόπησεν αὐτὴ μέχρι τοῦ χείλους τῆς καταστροφῆς. Πρὸς σωτηρίαν τῆς, μεταξὺ ἄλλων, ὑπῆγεν ὁ γέροντάς μου εἰς τὴν Ἀμερικὴν (1922 - 1924), ὅπου μὲ τὴν ἀρετὴν καὶ ὑπομονὴν του διεξήγαγεν ἐπιτυχῇ ἔρανον, ἐπιστρέφων δὲ διήλθεν ἐξ Ἀθηνῶν.

Ὁ Μεταξάκης τότε, ἀφοῦ ἐν τῷ μεταξὺ ἀλληλοδιαδόχως καὶ παρανόμως ἀνερχιχθήναι εἰς τοὺς θρόνους Ἀθηνῶν καὶ Κωνσταντινουπόλεως, ἐκδιωχθεὶς καὶ κακῶς ἐκεῖθεν, διέτρεβεν εἰς Κηφισσίαν, ὅπου τὸν ἐπεσκέφθη ὁ γέροντάς μου κατὰ τὴν ἐξ Ἀμερικῆς ἐπιστροφήν. Μετὰ τὰ μεταξὺ αὐτῶν διαμειφθέντα συνήθη, ἐξέφρασεν ὁ γέροντάς μου τοὺς φόβους του ὡς πρὸς τὴν προσφάτως τότε γενομένην «μεταρρύθμισιν» τοῦ Ἐορτολογίου: «Παναγιώτατε, δὲν νομίζετε ὅτι αὕτη ἡ μεταβολὴ τοῦ ἡμερολογίου ἔπρεπε νὰ μελετηθῇ καλῶς μὲ τὸν καιρὸν καὶ μὲ ἡσυχίαν, ὅπως κάμνει πάντοτε ἡ Ἐκκλησία; Μήπως αὕτη ἡ ἀπότομος ἀπόφασις σκανδαλίσῃ τοὺς χριστιανούς καὶ βλάβῃ τὴν Ἐκκλησίαν;» Ὁ δὲ Μεταξάκης ἰδοὺ πῶς ἀπῆντησε: «Βρὲ ἀδελφέ, αὐτοὶ οἱ Ρωμιοὶ δὲν εἶναι ἄνθρωποι νὰ τελειώσουν ἓνα ζήτημα καὶ νὰ ἐκδώσουν μίαν ἀπόφασιν· μίαν ὑπόθεσιν θὰ τὴν κοσινύξουν καὶ θὰ τὴν ἀναβάλλουν καὶ δὲν θὰ τελειώσῃ

ποτέ. Ἔτσι τοὺς χρειάζεται καὶ μόνον μὲ τὸ τσεκούρι τελειώνει ἓνα ζήτημα».

Ἄς κρίνῃ κάθε πιστὸς ἂν εἶναι κατὰ Θεὸν καὶ ἂν ἀποκτοῖν νομιμότητα τοιαῦται ἐνέργειαι καὶ ἀποφάσεις, οὕτως ὥστε ν' ἀποτελέσουν μόνιμον καθεστὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπεμείναμεν εἰς τὸ ἐξ ἀρχῆς κακὸν τῆς ἀντικανονικῆς καὶ παρανόμου ἐορτολογικῆς μεταρρυθμίσεως καὶ τὴν σκιαγράφειν τοῦ προτεργάτου τῆς, διὰ νὰ ἐνθυμηθῶμεν ἅρ' ἐνὸς ὅτι ἐνὸς κακοῦ δοθέντος μύθου ἔπονται καὶ ὅτι κατὰ τὸ παρανομοῦν δὲν προσκῆται διὰ τῆς ἀδιαφορίας τὴν νομιμότητα, ὅπως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ὀρθὸς ἓνας λογαριασμός, τὸν ὁποῖον ὁ καταχρωστὴς ἐπλαστογράφησε, μὲ τὸ νὰ περάσουν πολλὰ ἔτη καὶ ἅρ' ἑτέρου ὅτι ὅλα τὰ κακὰ ποὺ μαστίζουν τὴν Ἐκκλησίαν ἐξ αὐτοῦ ἔλαβον τὴν ἀρχήν, ὅπερ συμφέρει εἰς τὴν ἀντιμετώπισίν των. Τὸ ὅτι ἐκ συναρπαγῆς ἢ ἀδιαφορίας ἢ ἄλλης ἀφορμῆς μία καινοτομία ἔσχεν ἐν τῇ διανοίᾳ πολλῶν ἀλλοίων τῆς ἡς ἔδει σημασίαν, ἔδωκεν ὠθῆσιν εἰς τὸν κατήφορον ἐφευρισκομένων ὁσημέραι καινοτομιῶν, αἱ ὁποῖαι φέρουν εἰς τὸν καιῶδα τῆς πλήρους ἀπιστίας.

ΝΕΟΕΦΕΤΡΕΘΕΙΣΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Ἐπειδὴ διὰ λόγους, τῶν ὁποίων ἡ διερεΐνησις δὲν εἶναι τοῦ παρόντος, ἐπὶ δεκαετίας ἐκράτησε μία κατάσταση, ἡ ὁποία, ἐν τούτοις, ὑπ' οὐδενὸς κρίνεται κανονικὴ καὶ θεάρεστος, ἐπιχειρεῖται ἐκ τῶν ὑστέρων δικαιολογησὶς τῆς δι' ἐπιχειρημάτων ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ σοβαρά, ἐκκλησιαστικὰ καὶ ἀρμόζοντα εἰς τὸ θέμα δύνανται νὰ χαρακτηρισθοῦν. Ὅταν προέβαινε εἰς τὴν καινοτομίαν ὁ προτεργάτης τῆς, ἔκαμνε, ὡς ἔλεγε, τοῦτο, «διὰ τὴν ἐπικράτησιν ἐνὸς μόνου ἡμερολογίου ἐν τε τοῖς κοσμικοῖς καὶ τοῖς θρησκευτικοῖς... ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐξυτηρέτησιν ἐν γε τούτῳ τῷ μέρει τῆς παγχριστιανικῆς ἐνότητος». Οἱ θεσμοὶ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἡ ἐνότης τῶν Ὀρθοδόξων τίθενται εἰς δευτέραν μοῖραν χάριν κοσμικῶν καὶ χιμαιρικῶν ἐπιδιώξεων. Βραδύτερον, ὑπὸ τῶν κατ' ἀνάγκην συνεχιστῶν τῆς παρανομίας, ἐφευρέθησαν, ἑλλείψει ἐκκλησιαστικῶν ἢ καὶ ἐυπροσώπων ἐπιχειρημάτων, ἄλλα, ποὺ ὅχι μόνον δὲν εἶναι ἀπάντησις εἰς τὸ θέμα τῆς κανονικότητος καὶ τῆς τηρήσεως τῶν ὀρθοδόξων θεσμῶν, ἀλλ' ὑπεκφυγὴ καὶ παραπλάνησις, ἀλλὰ καὶ ὁλως ἀνιστόρητα καὶ ἀνακριβῆ αὐτὰ καθ' ἑαυτά.

Ἐγινε, λέγουν, ἡ μεταρρυθμῖσις «χάριν» τῆς

Γεγονότα και Κρίσεις

Π Ε Ν Θ Η

Πλήρης ημερών, την 16.2.72 Π.Η. απήλθε προς Κύριον ὁ γνωστός εἰς τὸ πανελλήνιον ἄριστος πρακτικὸς Ὁρθοπεδικὸς ἱατρός Μπάριμπα - Θανάσης ὁ Βλάχος (Ἀθανάσιος Κοντογιώργος).

Ἐπὶ ῥῆξεν ὁ ἀειμνηστὸς ἐντιμὸς οἰκογενειάρχης καὶ φιλόστοργος πατὴρ εὐτυχήσας νὰ ἴδῃ τοὺς ἀπογόνους τοῦ κατέχοντος ἐπίζητον θέσιν ἐν τῇ κοινω- νίᾳ.

Ταπεινὸς καὶ ἐνάρετος καὶ ζηλωτὴς τῶν ἐθνικῶν καὶ πατρικῶν μας Παραδόσεων, ὅσον καὶ φιλόανθρω- πος ἦτο πρότυπον τῆς κοινωνίας, παρὰ πάντων τι- μώμενος.

Πλήθος λαοῦ παρηκολούθησε τὴν κηδεῖαν τοῦ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Ν. Ἡρακλείου Ἀττικῆς προσερχόμενος τοῦ Μακα-

ἀστρονομικῆς ἀκριβείας». Πολὺν ἄδαιξ ἢ πολὺν ὑπο- κριταί εἶναι ὅσοι φρονοῦν ὅτι τώρα εἰς τοὺς καιροὺς τοῦτους ἀνεκαλύφθη ἡ ἀνακρίβεια ἢ ὅτι τὸ νέον ἡ- μερολόγιον ἀποτελεῖ ἄκρον ἄκρον ἀστρονομικῆς ἀκρι- βείας. Ἡ διαφορά ἦτο γνωστὴ ἀπὸ τοῦ ἐβδόμου αἰῶ- νος, εἰς οὐδὲν δὲ ἔβλαψε τὴν Ἐκκλησίαν.

(Ἀκολουθεῖ)

ριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Αὐξεντίου καὶ πλειάδος Κληρικῶν τῆς Ἀττικῆς.

Εὐχόμεθα πρὸς Κύριον, ὅπως ἀναπαύσῃ αὐτὸν ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν, μετὰ τῶν πατέρων του, εἰς δὲ τοὺς οἰκείους τοῦ δωρήσῃ τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

Π Ε Ν Θ Η

Ὁ εἰκονιζόμενος Λιογένης Κουλακιώτης ἐχρη- μάτισε πρόεδρος τοῦ Παραρτήματος Λοιμοκοῦ Παλαιο- ημερολογιτῶν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1966 ἕως τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου του.

Ἀπεβίωσε τὴν 3)16ην Φεβρουαρίου ἐ.ἔ. εἰς ἡ- λικίαν 53 ἐτῶν καὶ ἐκηδεύθη τὴν ἐπομένην ἡμέραν, παρισταμένου τοῦ Σεβασμ. Θαιμακοῦ κ. Καλλινίκου. Τὴν ἐκφορὰν τοῦ νεκροῦ παρηκολούθησε σύσσωμος ὁ λαὸς τοῦ Λοιμοκοῦ καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν Περιχώρων.

ΒΑΡΥΣΗΜΑΝΤΟΣ ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὁ Καθηγητὴς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου καὶ τῆς Ποιμαντικῆς κ. Κων)νος Μουρατίδης, εἰς ἀπάντησίν του εἰς δημοσίευμα Ἐπισκόπου Οἰκουμενιστοῦ, με- ταξὺ ἄλλων εἶπε τὰ ἑξῆς: «...Ἐκ τῶν ἀνωτέρω κα- ταφαίνεται πασιδῆλως, διατὶ Ἀλήθεια καὶ Ἀγάπη εἶναι ἀχωρίστως καὶ ἀδιαίρετως συνυφασμένοι ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἐν Χριστῷ ἀπολυτρώσεως καὶ ὅτι, πᾶσα προσπάθεια ἀπομονώσεως ὅχι μόνον τῆς Ἀληθείας ἀπὸ τῆς Ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀγάπης ἀπὸ τῆς Ἀληθείας, ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀλλοίωσιν τῆς ὑφῆς καὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς Καννῆς ἐντολῆς τῆς Ἀγάπης, διότι δὲν πρόκειται πλέον περὶ τῆς ἀγάπης ἐν ἡ ἐκ- φράζεται ἡ πρὸς τὴν ἀπολυτρώσιν καὶ τὴν θέωσιν πορεῖαν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ἀντιθέτως περὶ νοση- ροῦ καὶ ἀπαράδεκτου καὶ ἀντιχριστιανικοῦ συναισθή- ματος, ὅπερ ἐνθαρρύνει τὴν πρὸς τὴν ἀντίθετον κα- τεύθυνσιν φορὰν διὰ τῆς ἐνισχύσεως τῆς πεπτωκυῆς ἀνθρωπίνης φύσεως».

Τέλος πάντων οὐδὲ αἱ ἀπόψεις μεγάλων Κανο- νολόγων ἐπηρεάζουν τοὺς ἀπαισίους Οἰκουμενιστὰς ἢ μάλλον ἀπίστους καὶ ἀθέους τοῦ αἰῶνός μας;

Τεχνονομία και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΙ ΑΠΕΒΛΕΠΕ;

Ἡ επίσημος επίσκεψις τοῦ Μαύρου Πάπα τοῦ Τάγματος Ἰησουϊτῶν Μοναχῶν εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἑνωσιν, τὴν ὁποῖαν ὁ Παγκόσμιος καὶ ὁ Ἑλληνικὸς Τύπος ἐσχολίασε, ἐνέβαλε εἰς νέας ἀνησυχίας τοὺς Ὀρθοδόξους. Πρὸς τί ἡ συνεργασία αὕτη Ρώμης καὶ Μόσχας; Εἰς ποῖον σκοπὸν ἀπέδλεπεν ἡ χορήγησις τῶν Ἁγίων Μυστηρίων εἰς τοὺς Παπικοὺς ὑπὸ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας; Συμβιβάζονται ταῦτα πάντα πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας; Ὁ Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς Ἅγιος Ἰωάννης καὶ μαθητὴς τῆς ἀγάπης προτρέπει ἡμᾶς: «εἴτις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς καὶ ταύτην τὴν διδασχὴν οὐ φέρει, μὴ λαμβάνετε αὐτὸν εἰς οἰκίαν καὶ χαίρειν αὐτῷ μὴ λέγετε· ὁ γὰρ λέγων αὐτῷ χαίρειν κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς» (2 Ἰωάν. 10-11.) Ὁ δὲ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος γράφει νὰ μὴ συναντῶμεθα μήτε τυχαίως μετὰ τῶν αἰρετικῶν καὶ οὗτοι διοργανῶνουν ἐπισήμους ἐπισκέψεις, συμβούλια συμπόσια καὶ συνεργασίαν μετ' αὐτῶν, Ἰδοὺ ἀκριβῶς τί ἐπ' αὐτοῦ ἀποφαίνεται ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος: «Προφυλάσσω ὑμᾶς ἀπὸ τῶν θηρίων τῶν ἀνθρωπομόρφων, οὓς οὐ μόνον δεῖ ὑμᾶς μὴ παραδέχεσθαι, ἀλλ' εἰ δυνατόν μηδὲ συναντᾶν, ὅπερ δύσκολον» (Σμυρ. 4, 1).

Ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων ἀποδεικνύεται, οἱ Οἰκουμενισταὶ θέλουν νὰ φανοῦν ὑπέρτεροι καὶ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Θεοφόρων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων, δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον μετὰ τὸ σύνθημα τῆς ἀγάπης πείνουν νὰ ἐνώσουν τὰ πάντα Ὀρθοδοξίαν, Καθολικισμόν, Προτεσταντισμόν καὶ πάσαν ἄλλην γνωστὴν θρησκείαν, προκειμένου νὰ ὑπηρετήσουν τὴν ἰδέαν τῆς ἀγάπης, ἀλλὰ ποίᾳς ἀγάπης; διερωτῶμεθα. Τῆς ἀγάπης τῆς μὴ συνδυαζομένης μετὰ τῆς Ἀληθείας, τῆς ἀγάπης ἐκείνης, ἣτις δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς μῖσος καὶ ἐχθρὸς ἐπικινδυνωδέστατος διὰ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

ΤΑ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΑ ΣΥΜΠΟΣΙΑ

Οἱ Οἰκουμενισταὶ χρησιμοποιοῦν καὶ τὰ Οἰκουμενιστικὰ Συμπόσια. Τὰ ὁργανῶνουν μετὰ λαϊκοὺς συνέδρους, σὰν ἐκεῖνο, ποὺ συνήλθε εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ 1969, μετὰ σκοπὸν τὸν καθορισμὸν κοινῆς ἐορτασμοῦ τοῦ Πάσχα.

Τὸν ἐορτασμὸ τοῦ Πάσχα, ποὺ καθώρισαν τὸ 325 στὴν Νίκαια οἱ Θεοφόροι Πατέρες τῆς Πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, θέλουν τώρα νὰ τὸν τροποποιήσουν κάποιοι λαϊκοὶ συνέδριοι ἐνὸς ὑπόπτου ὁρ-

γανισμοῦ, «ΔΡΑΓΑΝ» ὀνομαζομένου. Ὁ Οἰκουμενισμὸς, λοιπὸν, καὶ τὸ Π.Σ.Ε., προσπαθοῦν καὶ μετὰ ἄλλα παρακλάδια νὰ καταλύσουν τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὴν παράδοσι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ὁ συνεορτασμὸς εἶναι ἓνα τέχνησμα τῶν Οἰκουμενιστῶν, μετὰ σκοπὸν νὰ δημιουργηθῇ πανορθόδοξος σάλος καὶ ἀναταραχὴ, νὰ προκληθοῦν ἔριδες καὶ διαμάχαι καὶ σχίσματα μέσα στὴν Ὀρθοδοξία, ὅπως συνέβη καὶ μετὰ τὸ παλαιοημερολογητικὸ ζήτημα τὸ 1924.

Ὁ Ὀργανωτὴς τοῦ Συμποσίου μεγαλοεπιχειρηματίας Δραγάν, θέλησε νὰ δάλλῃ πάνω ἀπὸ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τὸ πονηρὸ τοῦ «Οἰκουμενικοῦ συμπόσιου». Νὰ τί εἶπεν γιὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία καθώρισε τὸν χρόνον τοῦ ἐορτασμοῦ τοῦ Πάσχα:

«Πρόκειται, εἶπεν, περὶ ἀπλοῦ τυπικοῦ κανόνος εἰσαχθέντος ἀπὸ ἀνθρώπους, ὅπως ἡμεῖς, ὑποκειμένου εἰς μετατροπὴν...!».

Δηλαδή ὁ Δραγάν ὁ ἔμπορος, ὁ ἐπιχειρηματίας, ὁ κατ' ἄλλους καὶ «δοσίλογος» εἶναι τὸ ἴδιο πρᾶγμα μετὰ τὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα, τὸν Μέγαν Ἀθανάσιον, τὸν Ἅγιον Νικόλαον! Ὅποια ἀσέβεια!...

Οἱ ἅγιοι ἐκεῖνοι ἄνδρες, ποὺ μετείχαν στὴν Α' Οἰκουμενικῇ Σύνοδον, οἱ Θεοφόροι Πατέρες, ἔχουν — κατὰ τὸν Δραγάν — τὸ ἴδιον κύρος μετὰ τὰ ἀνθρωπάκια τοῦ «οἰκουμενιστικοῦ συμπόσιου». Μὴ χειρότερα!! Ἀλλὰ τί ἄλλο περιμέναμε ἀπὸ τὸν ἀντίχριστο Οἰκουμενισμό;

Καὶ εἶχε ἀκόμη τὸ θράσος ὁ κύριος αὐτὸς νὰ προτείνῃ στὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη τὴν ἰδρυσι Θεολογικῶν Σχολῶν, μετὰ καθηγητὰς καὶ φοιτητὰς διαφόρων δογμάτων καὶ ὁμολογιῶν!

Αὐτὸ εἶναι τὸ χάος, στὸ ὁποῖο θέλει νὰ μᾶς καταποντίσῃ ὁ Οἰκουμενισμὸς. Αὐτὰ εἶναι τὰ σχέδια τῶν ἐνωτικῶν, τὰ ὁποῖα προσπαθοῦν νὰ τὰ ἐπιτύχουν ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ μετὰ τὰ Οἰκουμενικὰ τοὺς Συμπόσια. Ἀλλὰ ἂν θέλουν νὰ γιορτάζουν τὸ Πάσχα ἀπὸ κοινῆς μετὰ τοὺς Ὀρθοδόξους, τότε γιατί δὲν ἐπανέρχονται εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν οἱ ἀποσχισθέντες αἰρετικοί, παπικοὶ καὶ προτεστάντες; Ἀλλὰ ὄχι! Εἶναι πονηρὰ τὰ σχέδιά των. Γι' αὐτὸ συγκαλοῦν τὰ Οἰκουμενικὰ Συμπόσια γιὰ νὰ ἐπιτύχουν ὅτι μωρέσουν δι' αὐτῶν.

Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος

(Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ βιβλίου «Ὁ Οἰκουμενισμὸς χωρὶς μάσκα» τοῦ ἰδίου).